

ZPRAVODAJ

POMOCNÝCH TLAPEK o.p.s.

osmé číslo srpen 2006

Pomocné tlapky o.p.s jsou obecně prospěšnou společností, která si klade za cíl chovat, cvičit a předávat asistenční psy našim zdravotně postiženým spoluobčanům. Ti tak mohou získat ZDARMA nejen přítele do nepohody, ale také neocenitelného pomocníka, který jim umožní nastoupit cestu k nezávislosti.

***Tento Zpravodaj
Vám přináší
základní informace
o dění v naší společnosti***

V obsahu najdete, co jsme v roce 2006 udělali a co nás čeká, články o soužití našich klientů, o canisterapii a na poslední straně také telefonní čísla, webovou adresu a číslo našeho bankovního účtu, na který můžete přispět.

Obecně prospěšná společnost **Pomocné tlapky existují již 6. rok.** Společnost předala šestou skupinu psích asistentů -9 asistenčních psů a 3 šikovně společníky.

Za 5-leté oficiální existence je to celkem 40 asistenčních, 7 šikovných společníků a 3 canisterapeutičtí psi, kteří splňují ty nejnáročnější mezinárodní testy .

PRVNÍ POLOLETÍ ROKU 2006 SE NESLO VE VELICE RYCHLÉM TEMPU.

V lednu naše společnost byla pozvána na ples Magistrátu města Plzně. Překvapením bylo předání dvou šeků. Na každém se na nás usmívala 5 s třemi nulami od firem InterCora s.r.o a Škoda holding a.s. Musím přiznat, že to bylo velké překvapení a příjemný start v tomto roce.

Začátkem února jsme oslavili 5. narozeniny společnosti. Oslava se konala v OC na Rokycanské třídě v tlapkáckém duchu a to ukázkami práce asistenčních psů, prokládáno živou hudbou a „rojením“ našich dobrovolníků s pejsky, kteří nabízeli žluté silikonové náramky. Tento den se jich prodalo 250 kusů a výtěžek putuje na podporu výcviku asistenčních psů.

V tomto měsíci nás čekalo ještě vystoupení v Čro Plzeň, Čro Praha a živé vysílání ve Snídani s Novou spolu s Alicí Mojžíšovou a Diankou.

Koncem února Tlapky vyjely do Olomouce, kam nás pozvala NRZP. Velkým oceněním pro Pomocné tlapky byla **nominace mezi 5 subjektů na ocenění Mosty 2005.** I když jsme tuto překrásnou cenu s sebou domů nevezli, bylo pro nás velkou poctou být mezi nominovanými.

V březnu nás kromě běžné činnosti čekalo první jednání ohledně sbírky, kterou pořádá televize ZAK pro naši společnost. Již v květnu byla spuštěna kampaň s veřejnou sbírkou „pro Lukáše“. Prezentace společnosti proběhla i na Dni zdraví v Klatovech, kde se Tlapky prezentovaly poprvé. Poslední víkend v březnu bylo v Třemošné živo. Na rekondiční víkend spojený s testováním týmů se sjelo 15 asistenčních týmů, které absolvovaly povinné přezkoušení. Všichni klienti obstáli na výbornou, což udělalo radost nejen klientům, cvičitelům ale i vedení společnosti v čele s Karlem Paulusem předsedou dozorčí rady, který se všech zkoušek osobně účastnil.

V dubnu jsme se zúčastnili se svými klienty veletrhu Non-handicap v Praze, kde naši klienti představili své čtyřnohé

pomocníky a ukázali jejich dovednosti. Na čtyřdenním veletrhu jsme se setkali s mnohými přáteli, přívrženci i zájemci o asistenčního psa. Také se konala i každoroční canisterapeutická víkendovka pod vedením Mgr. Štercliové. Všechny zúčastněné týmy obstály a nic jim nebrání začít či pokračovat ve své dobrovolnické práci. Konec dubna se nesl v tempu natáčecích dnů pro TOP TV, pořad Miláčky s Honzou Musilem.

V květnu jsme opět zasedli do rozhlasového studia a přijali pozvání na otvírání Mánesovských teras, kde jsme představili naši činnost. Konec května se nesl v „golfovém“ duchu. Již po čtvrté jsme byli pozváni do Karlových Varů na Charity golf party 2006, kde na dražebním večeru pro čtyři neziskové organizace bylo pro naši o.p.s. vydraženo úctyhodných 630 000,-Kč.

Dále se konal festival v pražských Bohnicích „Mezi ploty“ kam ochotně zajeli naši klienti a prezentovali naši společnost. Čistý výtěžek 2 800,-Kč z prodeje předmětů bude použit na nákup košílek pro psy.

Na přelomu května a června se konaly dva charitativní koncerty kapely Clou (držitelů Anděla) v Plzni a v Praze. Celkový výtěžek koncertů je 23 500,-Kč a bude využit na nákup a výživu pejska Karla. Přívrženci pomocných tlapek i milovníci této skvělé kapely mají možnost podpořit naši činnost návštěvou koncertů, nákupem triček s hudebním motivem nebo žlutých náramků.

(viz. obchůdek na stránkách www.pomocnetlapky.cz)

3.6. se konalo již 6. slavnostní předání asistenčních psů, ale o tom píšeme jinde.

13.-14.6. jsme byli partnery při pořádání akce Svět jinak v Praze na mírovém náměstí. Tato akce má přiblížit svět postižených dětem a mládeži. Ti mají možnost posadit se na vozík či si dát klapky na oči a projít dráhu, která simuluje nástrahy města. Tato akce je velice přínosná pro naše děti a jsem přesvědčena, že mnohé z nich nabídnou pomocnou ruku lidem, kteří to potřebují.

Konec června Tlapky strávily na výstavišti Flora v Olomouci na Dnech zdravotně postižených VIVAT VITA.

Dovolte mi poděkovat spolupracovníkům a našim klientům, kteří zajišťují prezentaci naší společnosti na akcích a veřejných prezentacích.

Hana Pirnerová, ředitelka společnosti

Pro zajímavost pozn.red.:

- za první pololetí jsme provedli celkem 34 ukázek na školách, školkách a středních školách

- mezi dobrovolníky nominovanými na cenu Křesadlo 2005 v západních čechách byli mimo jiné také cvičitelé manželé Tomášů.

-pozn. redakce-

1 Haló, tady labrador!
Čistokrevný jsem já tvor
a povím vám vyprávění,
z něhož plyne poučení

2 Jistě už jste potkali
nebo třeba sami znáte -
holku sedět na vozičku,
kluka, co vše huře chápe.

3 Jenom hlupák se jim směje,
chytrý člověk pochopí,
že to žádná švanda není,
cítit se jak zakletí.
V pohádkách to bývá snadné,
přijde princ a pomůže,
jenomže do světa lidí
žádný ten princ nemůže.

4 Přišla ale parta lidí,
se psi smečkou, s nápadem,
jak vycvičit pomocníky,
co ulehčí každý den.

5 Tak se správné štěně učí,
jak poslouchat, nebýt bēs,
když udělá zdárně zkoušky,
je z něj asistenční pes.

6 Podá boty, zavře dveře,
abyste to věděli,
ukáže těm klukům, holkám,
jak být zase veselí.

7 „Že sám něco nedokážeš?
Od toho mě tady máš!
Ochotně ti splním přání,
stačí, když mě zavoláš.“

8 Abych ale dobře sloužil,
musím vnímat svého pána,
byť jsem kopa veselá
a tak, prosím, nehladíte mně,
to se prostě nedělá.
Ne, já nejsem bez radosti,
jen mám svoje povinnosti.

9 A teď už ví každý ze sta,
co znamená žlutá vesta.
Že už nás teď máte rádi?
Skvělé! Budme kamarádi!

Báseň

Mgr. Jana Maksoudov

5-LETÉ TLAPKY SLAVILY V PLZNI

Ten, kdo se v neděli 12. 2. 2006 po obědě rozhodl zajet na nákupy do obchodního centra Plzeň na Rokycanské třídě, si hned při vstupu určitě všiml, že se uvnitř něco děje. V prostorách centra se pohybovalo nezvykle mnoho vozičkářů a psů, zde také pobíhala spousta lidí ve žlutých a černých tričkách s logem obecně prospěšné společnosti Pomocné tlapky. Tato společnost, připravující speciálně vycvičené psy pro zdravotně postižené, oslavovala své páté narozeniny.

Právě v únoru 2001 organizaci oficiálně založila rodina Pirnerových ze Starého Plzece, rodina Tomášů z Oseka u Rokycan a slečna Molová z Prahy. Tehdy stála skupinka těchto nadšenců takřkajíc na „zelené louce“ a neměli nic než odhodlání zúročit své dlouholeté chovatelské a kynologické zkušenosti a 12leté zkušenosti s výcvikem vodících psů pro nevidomé a snahu využít schopností retrívru pomáhat lidem s jakýmkoli handicapem. Během pěti let ušly Pomocné tlapy velký kus cesty. Rozrostly se o řadu spolupracovníků a dobrovolníků, jejich komplexní služby jsou na vysoké úrovni a jméno je známo po celé ČR.

Staly se dokonce členy mezinárodních organizací, zabývajících se výcvikem asistenčních a canisterapeutických psů. Při oslavách 5.výročí byl oficiálně představen už 45.speciálně vycvičený pes. Celou oslavou provázela moderátorka Šárka Kubelková a akce probíhala formou prezentace společnosti, povídání s cvičiteli, s ředitelkou organizace, s předvychovateli štěňátek, s klienty a také formou ukázek dovedností asistenčních i canisterapeutických psů. Přihlízející s mohli dozvědět, jak se vlastně zrodil nápad cvičit asistenční psy, jak společnost funguje, že **klienti dostávají psy zdarma** do dlouhodobého užívání a že se na výcvik, narozdíl od slepečkových psů, nevztahuje státní příspěvek, a tudíž je financování závislé na sponzorech, darech a dotacích. Také, že dnes už většina psích pomocníků pochází z vlastních osvědčených odchovů, jak se vybírají vhodná štěňátka, kde se do roka vychovávají a jak probíhá přibližně 6-8 měsíců trvající výcvik. K vidění byla čtyři štěňata v předvýchově a jejich „adoptivní rodiče“ se podělili o radosti i starosti této velmi důležité etapy v životě budoucích psů-asistentů.

O zážitcích ze seznamování, secvičování a sžívání se svým chlupatým parťákem Falcem vyprávěla 13letá klientka Lucka Faldusová z Karlových Varů. O svém zlatém retrívru Adamovi povídal 13letý Jakub Pražák z Bublavy a o životě s černým labradorem Chrisem něco prozradil i pan Jan Průcha z Vejprnic. Moderátorka Šárka Kubelková představila také jubilejní 45.tým, 8letou Terezku Honzиковou z Plzně a její labradorku Laru.

Zájemci o canisterapii mohli shlédnout praktickou ukázkou polohování a na všechny dotazy byla připravena odpovídat paní Mgr. Jana Štercliová. Pro děti byl připraven dětský koutek s „Tlapkáckými“ omalovánkami a balónky. Největší ohlas získala samozřejmě ukázkou dovedností asistenčních psů. Zde černá labradorka Lady předváděla otevírání skříňky, zásuvky, podávání předmětů spadlých na zem, přinášení mobilu, svlékání rukavic, ponožek atd. Tato veselá „studentka“ čtvrtého měsíce výcviku byla

na takto velké a rušné akci poprvé. Svůj úkol zvládla se sympatickým nadšením a stejně tak i její „spoluzák“ Lord.

Slavnostní akce probíhala ve třech blocích až do 18h, přestávky vyplňovala zpěvem a hrou na klávesy Petra Pirnerová a po celou dobu mohli zájemci koupit žlutého náramku přispívat na činnost Pomocných tlapek, které už 5 let pracují pro ty, kteří je potřebují.

Renata Krejčová

Víte, že ...

...chování a povaha vašeho labradorského retrívra bude odrážet vaši péči a výchovu spíše než charakter plemene nebo jeho znaky? Pamatujte si, že psi vyžadují smysluplnou existenci a tím, že naplánujete jeho činnost tak, aby vám pomáhal, naplníte jeho základní a důležitou potřebu. Veškerý potenciál plemene se pak nevyhnutelně projeví.

-red-

V EXODU SE OPĚT PROMOVALO

Po šestiletých zkušenostech s lijákem, který se spustil vždy přesně na začátek programu, už letos Pomocné tlapy o.p.s. ani neuvažovaly, že by svůj slavnostní ceremoniál zkusily zorganizovat mimo budovu a tak 3.6.2006 ve 14h praskal opět bezbariérový dům Exodus v Třemošné ve švech.

Při příležitosti oficiálního předávání nově vycvičených asistenčních psů jejich tělesně postiženým páníčkům se sešly celé Pomocné tlapy se všemi spolupracovníky, dobro-volníky, vychovateli štěňátek, sponzory a zástupci médií. Ti všichni přišli oslavit završení společného celoročního úsilí a popřát všem deseti promujícím týmům a jejich rodinám, aby jim soužití s asistenčním psem působilo radost, úlevu a bylo co největší pomocí.

Svůj certifikát asistenčního psa postupně převzaly tyto dvojice:

AP 21 - Zlatý retrívř **Adam** se svým páníčkem **Jakubem Pražákem** z Bublavy. Kuba žije s mamkou Věrou, chodí do základní školy a Adam je jeho parťákem nejen tam, ale také ve volném čase. Podává mu všechny předměty spadlé na zem, otevírá dveře, přinese mobil, nebo zvedne ruku na ovladač elektrického vozíku ...

AP 31 - Černý labrador **Kryštof** asistuje od dubna 58letému Jiřímu Prymusovi z Lubně na Frýdlantsku. Pana Prymuse upoutala nemoc s následnou amputací nohou na vozík. Kryštof mu podává vše, co upadne na zem, vyhledá zvonící telefon, otevře dveře apod ... Nejraději spolu podnikají výlety do přírody a na oblíbená letiště.

AP 34 - 10letý školák Štěpán Málek z Poděbrad, trpící dětskou mozkovou obrnou, obdržel v červnu šikovnou společnici Astu. Spolu se svými rodiči a sourozenci žije v Poděbradech, kde se spolu s Astou věnují především canisterapii, rehabilitaci a polohování. **Asta** je zkušená canisterapeutka s dvouletou praxí v Berouně a Rokycanských Korálcích, kam docházela.

AP 35 - Čtvrtý tým tvoří 16letý student Jakub Klouda z Prahy, od narození postižený DMO, pohybující se na vozíku a černý labrador **Čiky**. Kuba získal v létě loňského roku báječného pomocníka a kamaráda. Čiky pomáhá především s otevíráním dveří, podává potřebné předměty a doprovází Jakuba do školy, na procházky i plavecký kroužek. Jakub už si život bez svého nového kamaráda neumí představit, má rád pohodu a legraci a obojího si se svým Čikym užívá.

AP 36 - 43letý Pavel Brázda z Vrchlabí trpí 17let postupující formou roztroušené sklerozy. Už 8let je připoután na vozík. V každodenním životě mu nyní pomáhá černý labrador **Dino**. Asistuje hlavně když je manželka v práci: přendá nohu, aby ulevil od bolesti, ruku vrátí do klína (pokud vlivem křeče vypadne), otevírá dveře, rozsvítí a zhasne světlo, podává předměty. Rád se účastní ranního rituálu strojení a hygieny, kdy přináší oblečení a přezůvky a je smutný, když mu manželka bere „jeho práci“...

AP 37 - Černá labradorka **Dianka** žije se svojí novou paničkou Alicí Mojžíšovou a její rodinou v Kadani. Dianka je nejen dívčinou pomocnicí, ale také nejlepší kamarádkou. Slečna Alice zbožňuje miminka, panenky a svoji fenku Dianku.

ŠS 7 - Terezka Honzíkova chodí do první třídy a žije s maminkou v Plzni. Od podzimu jí dělá společnost černá labradorka **Lara**, specialistka především na canisterapii. Umí ale také otevřít dveře, podat hračku nebo pero ze země... A především je to prima kamarádka.

ŠS 5 - Michal Pitzinger je 12letý kluk z Otrokovic, který je od narození postižený jak tělesně, tak mentálně. Dle slov maminky neměl žádného kamaráda, dokud do rodiny nepřišla šikovná společnice **Chitta**. V Chittě má Míša nejen výborného pomocníka, který mu všechno podá, otevře dveře, cvičí s ním a doprovází na procházkách, ale hlavně kamaráda, který před ním neutíká a neposmívá se mu. Díky tomu začal Míša daleko lépe komunikovat a je veselejší.

AP 39 - Černý labrador **Kuba** doprovází do základní školy 15letého Pavla Báču. Nejen tam, ale i doma a venku Pavlovi podává vše, co upadne, otevírá a zavírá dveře, rozsvěcí a zhasíná světlo ... Oblíbenou činností obou je také polohování, které se jim moc líbí.

AP 30 - Posledním letošním promujícím týmem je 44letý Igor Peterka a zlatý retrivr **Honza**. Své postižení má pan Peterka od narození a jedná se o postižení celého pohybového aparátu. Pan Peterka po několika měsících soužití s Honzou říká: „Co oceňuji velmi vysoko je to, že když je mi špatně na duši, je tu zase Honza; nevím, jak to ten chlupatý kluk dělá, ale přesně ví, kdy je mi zle a věnuje se mi tak dlouho, dokud mě to nepřejde, což je úplně úžasné. Dalo by se o mém chlupatém příteli mluvit dlouho, ale já řeknu jen jedno: mám v Honzíkovi někoho, koho jsem nikdy neměl, pomocníka, terapeuta a velikého životního přítele.“

Letošní promoce měla jako každoročně velmi příjemnou a rodinnou atmosféru. A protože se s deštěm počítalo, samozřejmě nepršelo. Tak jen všichni doufáme, že to štěstí, které každý předchodí rok napršelo, si najde nějakou jinou cestu a přesně za rok se zase sejdem se stejným důvodem k oslavě.

Renata Krejčová

AKTUÁLNÍ DĚNÍ V CANISTERAPII

Ráda bych Vás informovala o novinkách a dění v oboru canisterapie a potažmo zooterapie. V poslední době jsem se zúčastnila několika akcí, které mají zásadní význam a přinášejí mnoho změn.

6.-8. května 2006 jsme společně s Věrou Wohlrathovou uspořádaly **workshop nazvaný „O nás s námi“**, ve kterém jsme poskytly možnost jednotlivým canisterapeutickým týmům, aby se vyjádřily k připravovaným dokumentům Canisterapeutické asociace a k Normám zooterapie, na kterých již několik let pracuji z vlastní iniciativy. Dokumenty jsme probraly bod po bodu a diskutovaly možnosti jejich aplikace v reálu. Výstupy tohoto workshopu se projeví jednak dlouhodobě a také byly zapracovány do dokumentů následně odshoulášených CTA. Chci na tomto místě poděkovat všem účastníkům, kteří odvedli obrovský kus práce.

Věře Wohrathové a Mgr. Ivě Bajtlerové za pomoc s realizací a doufám, že to nebyl workshop poslední.

19.-20. května 2006 jsem se na pozvání MUDr. Nerandžiče zúčastnila **Sjezdu Hiporehabilitační společnosti**, který se konal v

Litoměřicích a byl prvním sjezdem po 6 letech odmlky. Pro mne, jakožto pejskaře, byly informace o hiporehabilitaci a hipoterapii velice přínosné. Zjistila jsem, že problémy týkající se normativů a definic jsou velice obdobné jako v canisterapii. Jedna z účastnic lakonicky poznamenala: „*Hipoterapie není dále, jen déle.*“ Můj příspěvek ohledně definic a norem pro zooterapii sklídl ostrou kritiku jedněch a nadšené přijetí druhých – v tomto ohledu nic nového. Pro nás je důležité, že se podařilo navázat kontakty s důležitými lidmi v tomto oboru, kteří mi nabídli spolupráci.

23.-25. června 2006 se konal již 4. **Seminář o zooterapiích v Brně** a s ním spojené valné hromady **Canisterapeutické asociace** a mezinárodní asociace pro zooterapii **ESAAT**, kterých jsou Pomocné tlapyky o.p.s. členem. Tématem semináře a workshopu byly Normy v zooterapii. Výstupem z jednání CTA bylo odsouhlasení upravené verze **etického kodexu**, který bude v nejbližších dnech zveřejněn na webu CTA www.ctasociace.cz a také na našem. Naše týmy budeme také informovat během následných setkání.

Velmi důležitý je také **výstup z jednání mezinárodní asociace ESAAT**, která ustanovila některá základní pravidla pro minimální vzdělávání pracovníků (včetně dobrovolných) v zooterapii. Mám-li tyto změny jednoduše shrnout, týkají se nás v těchto ohledech:

Pojmem „**zoterapeut**“ nebo, u nás, „canisterapeut“ můžeme nazývat jen toho, kdo **má vzdělání jak o zvířatech, tak o lidech** – to jest, má odborné vzdělání (zdravotnické, sociální a nebo pedagogické) a z tohoto postu přístup k diagnóze, osobní anamnéze nebo výukovému plánu klienta. Laicky řečeno – „terapii“ lze provádět pouze pokud známe a chápeme diagnózu. Ve všech ostatních případech pak osoba, která vede zvíře, pouze **asistuje odborníkům**, kteří pracují s klientem. Z tohoto důvodu **byl ustanoven pojem „canisasistent“**. Kromě zmíněné spolupráce s odborníkem může canisasistent pracovat samostatně v rámci služeb AAA, tedy primárně při volnočasových aktivitách.

Byly stanoveny minimální hranice vzdělání pracovníků a to takto:

- **canisasistent: 15 hodin teorie, 20 hodin praxe**
- **canisterapeut: 220 hodin teorie, 40 hodin praxe**

To pro nás znamená, že **Pomocné tlapyky upraví svůj výukový program** tak, aby vzdělání našich týmů odpovídalo požadavkům na canisasistenty. Vyšší vzdělání pro účely terapie poskytují kurzy SVOPAPu, Brněnské univerzity a další vznikající kurzy tohoto

typu. Toto se samozřejmě týká nově přijatých studentů, dosavadní vzdělání a praxe budou týmům uznány, případně jim bude umožněno si vzdělání doplnit.

Diskutována byla také nutnost vytvořit **kurzy pro odborníky, kteří spolupracují s canisasistentem**.

To znamená fyzioterapeuty, psychology, pedagogy, sociální pracovníky a další, kteří musí vědět, jak canisterapii vhodným způsobem indikovat, co mohou od zvířat očekávat a kde takové služby získat. Takové kurzy jsou již plánovány i u nás.

Pro zajištění spravedlivosti hlasování v rámci ESAAT zvolila rada způsob hlasování na základě počtu zoterapeutických týmů každé členské organizace. Proto dojde v nejbližší době k jakémusi „**sčítání lidu**“, které pak budeme opakovat každým rokem. Bude velice zajímavé zjistit, kolik je v České republice lidí, kteří se canisterapii zabývají, tedy alespoň v rámci CTA.

Profesor Josef Leibetseder z Vídně, předseda ESAAT, v rámci svého seminárního příspěvku oznámil, že se ve Vídni chystá **spuštění nového univerzitního oboru nazvaného „Vztah člověka a zvířete“**, který se bude primárně zabývat zooterapií. Bakalářské studium tohoto oboru bude probíhat díky spolupráci tří fakult – medicínské, veterinární a pedagogické a studenti budou titulováni jako „antropozoologové“. Myslím, že tato informace by mohla zajímat i německy mluvící české studenty a že by nás otevření takového univerzitního studia mohlo inspirovat k vytvoření podobného studia u nás.

Byla bych nerada, kdyby někdo získal pocit, že tyto změny přicházejí direktivně „seshora“. Právě naopak, **Pomocné tlapyky jsou součástí tohoto dění** a podílí se svými názory na utváření a vývoji v oboru canisterapie a potažmo zooterapie. Výše uvedeným ustanovením předcházely dlouhé a často i bouřlivé diskuse, do kterých jsme se snažili maximálně zapojovat naše jednotlivé týmy a jejich názory pak dál prezentovat. Budeme se i nadále snažit tento dialog rozvíjet a pomoc ze strany týmů je jen a jen vítána.

Na závěr bych ještě ráda upozornila na novou knihu o zooterapii, kterou vydalo nakladatelství Albatros – MUDr. Zoran Nerandžić, **Animoterapie aneb Jak nás zvířata umí léčit** (ISBN 80-00-01809-8). Je určena jak odborníkům, tak laické veřejnosti. Mohu ji vřele doporučit, a to nejen proto, že v ní najdete i kapitolu o Pomocných tlapkách.

Michaela Freeman

CHCEME BÝT „EKOŠKOLU“

Od září probíhá na naší škole ZŠ Rokycany, Čechova 855 **mezinárodní projekt „Ekoškola“**, o kterém jsme na stránkách okresních novin již několikrát informovali. V rámci projektu probíhá celá řada aktivit, přispívajících ke zlepšení životního prostředí ve škole i v okolí, k lepšímu vztahu k přírodě, ale i lidem. Chápeme, že lidé jsou součástí přírody a tak i některé naše aktivity přispívají k pomoci lidem a to především lidem handicapovaným a lidem, kteří nejvíce naši pomoc potřebují a to jsou děti.

Již pátým rokem probíhá na naší škole **canisterapie** ve třídě, kde byli a jsou handicapovaní žáci. Paní učitelka Jana Štercliová, která canisterapii provádí, spolupracuje **s obecně prospěšnou společností Pomocné tlapky**.

Trošku zavzpomínáme. Od samého začátku na naší školu pravidelně docházel, každý pátek, canisterapeutický pes „Lojzík“, který 10.3. 2006 odešel do psiho nebe. Všem nám moc chybí. Na něj se těšili jak žáci, nejen naší třídy, ale i pedagogové, aby si mohli „Lojzika“ pohladit a pomazlit se s ním, vznesl do školy zvláštní pohodovou atmosféru, kterou lze jen těžko popsat. Chtěla bych Lojzíkovi za všechny, kteří na jeho přítomnost ve škole čekali, moc a moc poděkovat. Dnes pokračuje v canisterapii jeho dcera Viki. Ze všech dopisů žáků mé třídy, které byli jako vzpomínka a poděkování „Lojzíkovi“, bych chtěla jeden citovat: *„Lojzík byl pro mě psí kamarád. Byl to úžasný, klidný a nádherný pes. Bude se mi po něm stýskat, když si na něj vzpomenu. Schovávali jsme v jeho kožíšku i gumové broučky a vždycky byl rád, že jsme mu dávali piškoty. O přestávce jsme se s ním pomazlili a také jsme si s ním hráli. Lojzík je prostě nenahraditelný pes.“* K této vzpomínce se také připojila paní Menclová z Městské knihovny v Rokycanech besedou pro čtvrťáky, během které nám četla ukázky z knih Marie G. Adamcové: Narodila se nám štěňátko a Pejsek vypravuje, dále pokračovala z knih Zuzany Franckové: Ferda z deníčku štěněte a Říkají mi Betty.

V druhé polovině školního roku 2005/6 na podnět Mgr. Jany Štercliové a ve spolupráci s dalšími vyučujícími vznikl **dílčí projekt „Pomocné tlapky“**. Žáci 21 tříd naší školy se zúčastnili **Výchovného programu pro děti a mládež Pomocných tlapek**. Tento program byl sestaven z přednášky manželů Tomášů, kteří cvičí a přímo „na míru“ připravují asistenční psy pro různé handicapované lidi. Během ukázky žáci viděli co psi dokáží a jak se s nimi pracuje. Program byl doplněn videoukázkou a omalo-

vánkou. V závěru byl dán prostor k vzájemné diskuzi. Žáci se zajímali nejen o to co psi umí, ale i jak se vše učí a jak dlouho to trvá než se to naučí, jak se vybírají, kteří psi jsou pro cvičení vhodní atd. Finanční poplatek za tento program a výtěžek za prodej propagačních materiálů Pomocných tlapek bude darován na výchovu a výcvik asistenčních psů. Z řad žáků také vzešel nápad, že bychom mohli přispět na krmení těmto psům. A tak z peněz, které si žáci různými sběrovými akcemi vydělali, část darovali obecně prospěšné společnosti Pomocné tlapky.

Závěr by patřil citaci názorů na Výchovný program pro děti a mládež Pomocných tlapek.

Za první ročníky napsala paní učitelka Sylva Vlčková

„Společnost pomocné tlapky, která vychovává a cvičí psy, kteří pomáhají zdravotně postiženým lidem, navštívila 25. ledna 2006 žáky 1. tříd ZŠ Čechova. Cvičitelé objasnili dětem, že pejsek má svůj název podle toho, jakým způsobem pomáhá: vodící pes, společenský pes, terapeutický pes, signální pes. Pejsek ukázal, jak dokáže zvednout předmět, vyndat jídlo z lednice, otevřít dveře. Děti byly zvědavé. Zajímalo je hlavně, jak se to může všechno, to zvířátko naučit. To je důkazem toho, že hodina strávená v přítomnosti milých a obětavých lidí a čtyřnohých přátel děti zaujala. Děkuji a těší se někdy opět na další shledání.“

Za deváté ročníky napsala žákyně Kateřina Vokáčová

„V měsíci březnu proběhla na ZŠ Čechova velmi zdařilá akce na podporu činnosti organizace Pomocné tlapky. Tato organizace se věnuje výcviku asistenčních psů pro nevidomé a tělesně nebo mentálně postižené lidi. Zástupci této skupiny, manželé Tomášů, přijeli se dvěma psy na naši školu, aby nás seznámili s tím, co takový výcvik obnáší a jak se psi učí všem věcem, které budou potřebovat. Výcvik je velmi náročný a vyžaduje zodpovědnost. Takový pes musí umět mnoho věcí. Například otevřít tělesně postiženému dveře, pomoci mu se svlékáním, převést nevidomého bezpečně přes silnici a také musí rozeznat podle povelů různé věci. Hlavně musí být klidný, vyrovnaný a poslušný, aby postiženému člověku nevědomky nepřivodil nějaký úraz. Je neuvěřitelné, co takový asistenční pes dokáže. Trvá to sice dlouho, je potřeba trpělivost, ale někomu, kdo to potřebuje, to pomůže. Manželé Tomášů se též věnují canisterapii. Ta obsahuje návštěvy ústavů s postiženými lidmi, zejména dětmi. Terapie napomáhá uvolnění a dělá pacientům radost. Když se uvolní, lékaři a ošetřovatelé s nimi mohou lépe pracovat. Myslím, že mohu za všechny říci, že se nám to

moc líbilo a vzali jsme si z toho mnoho nových, zajímavých a hlavně užitečných věcí. Je to úžasná, ale náročná práce. Obdivuji, co se psy dokáží a hlavně to, že noví majitelé psů mají bezpečnější a snažší život. Organizace si zaslouží velký dík a mnoho štěstí v další práci.“

V závěru článku bych chtěla informovat o dobré zprávě, kterou je, že naší škole byl udělen mezinárodní titul Ekoškola, který si převzala 27. 6. 2006 v Praze ve Valdštejnském paláci.

Mgr. Jana Šterclíová

Ve dnech 22. - 23. 9. 2006 se koná Canisterapeutická víkendovka, v rámci které se v sobotu konají Canisterapeutické zkoušky.

NENÍ DŮLEŽITÉ MÍTI FILIPA, JE DŮLEŽITÉ MÍT KOŠILKU!

23. listopad 2004, měl být prožitý v narozeninové pohodě. Původně tak začal, ale bohužel skončil havárií auta a po leknutí, útekem psa.

Narozeninová párty v obchodním domě měla být zakončením celého dne, kdy si Vlastík užíval narozenin. Po každé si bere svoji asistenční fenku Citu sebou. Nechce být bez ní, byť jen krátkou chvíli. A tak jsme po celém krásně prožitém dni, v dobré pohodě cestovali autem domů, když přišel zcela nečekaný náraz zezadu, do kufru našeho auta.

Začalo se odehrávat drama, které trvalo několik, příšerně dlouhých hodin. Náraz byl natolik silný, že způsobil otevření kufru u našeho kombi auta, ve kterém byla Cita. Byli jsme v šoku, Cita také, lekla se, vyskočila a utekla neznámo kam. Vše se seběhlo příliš rychle, museli jsme se postarat o Vlastíka a mladšího syna a hned jsme začali Citu hledat.

Naštěstí jsme dodržovali doporučení používat označení psa, vždy po odchodu z domova košílkou, označující asistenčního psa a obojkem s identifikačním štítkem s telefonními čísly.

Informovali jsme policii a i lidé informovali o pohybu označeného psa, a tak bylo pouze otázkou krátkého času, který pro nás byl nekonečný, než se Cita našla.

Proto **nepodceňujte označení svého psa, pokud vám na něm opravdu záleží.** Cita a Vlastík jsou opět spolu, ale nemuselo tak dopadnout.

Renata Martišková

NAVŠTÍVENÉ AKCE ... Alice Mojžíšová a Dianka

Díky o.p.s. Pomocné tlapy jsme se mohli zúčastnit vybraných akcí a chtěli bychom se s Vámi podělit o zážitky.

První akce proběhla dne 10.2. 2006, byli jsme pozváni do studia TV Nova na natáčení vstupu ve snídani s Novou k 5. výročí Pomocných tlapek. Byla jsem nervozní, všude plno světel a spousta dotazů. Vše proběhlo v pohodě, protože mi moderátoři docela dost pomohli, když jsem se v mluvení zasekla a nevěděla jsem co dál. V tu chvíli jsem záviděla Dianě, která to vyřešila nejlépe, zívla si a lehla si poslušně k vozíku.

Další akce proběhla dne 6.4.2006 v Praze na výstavišti. Jednalo se o Non Handicap. Každý určitě ví o co jde. S Diankou jsme tam předvedly pár ukázek z toho, co vše umí a já jsem pronesla pár vět o tom, jaké to je, když žiji s Diankou a jak se mi změnil život. Bylo to poučné a zábavné. Dozvěděli jsme se tam spoustu nových věcí, prošli jsme se po výstavišti a odpovídali jsme na dotazy lidí, kteří měli zájem se něco dozvědět o asistenčních psech.

Dne 23.5.2006 proběhlo v Praze v Mánesu - otevírání Mánesovských teras". I když to bylo docela zajímavé, mě se tam moc nelíbilo, protože tam nebyly žádné děti, ale alespoň trochu to pomohlo Pomocným tlapkám, aby získaly nějaké korunky na výcvik dalších psů. Díky této akci jsem viděla několik populárních osobností a spousty dalších lidí, které jsem vůbec neznala. Opět jsem se představila a pronesla jsem pár slov o životě s Dianou.

Další z větších projektů se konal dne 27.5.2006 v hotelu Pupp v Karlových Varech. Šlo o Charity Golf Party, kde jsme se po dlouhé době viděli s Jirkou a Olinou. Zde jsme se představily s Olinou a Dianou. Více mluvila Olina, je zkušenější a já odpovídala na otázky, které mi kladl Marek Eben, který celou tuto akci uváděl. Bylo to tam fajn.

Když dražili obrazy, tak jsem byla překvapená, kolik peněz za ně lidi dají, ale bylo to dobře, protože výtěžek z dražby se rozdělil mezi společnost a nadace, které peníze potřebují, aby mohly pomáhat druhým. Samozřejmě mezi ně patřily i pomocné tlapy. Mohla jsem se tam volně pohybovat a byla tam spousta milých lidí. Mě se nejvíce líbil Marek Eben se svým psíkem .

Nejhezčím zážitkem pro mě byla oslava dětského dne ve Zbraslavi. Proběhla dne 29.5.2006. Poznala jsem zde i Hanku, dceru manželů Pirnerových. Nejdříve jsme soutěžily s Anetkou a jejím psem Gipsym. Pak nám přišla zaspívat a zatančit Dáda Patrasová a při jejím vystoupení začalo pršet, což bylo škoda, ale vydrželi jsme. Při vystoupení se zapojili i rodiče a myslím si, že se to líbilo i jim. Po jejím vystoupení jsme se přesunuli do restaurace. Tam jsme se s Hankou bavili. Nemuseli jsme sedět u stolu a mohli jsme se volně běhat po restauraci a hrát si. Požádali jsme Dádu,

jestli by se s námi vyfotila. Souhlasila a byla moc milá a povídavá. Ještě jsme se tam seznámili se synem paní Vanišové (významnou sponzorkou tlapek). Hráli jsme na slepou bábu a čas tak strašně utíkal, že už byl večer. Dali jsme si všichni večeri a vyrazili jsme domů. Přála bych si více takových akcí.

1.6.2006 jsme se opět sešli. Tentokrát to bylo na Pražském hradě. Poznala jsem nové klienty Tlapek. Některé jsem znala ze Zpravodaje nebo z webových stránek Pomocných tlapek.

Byla tam Lucka s Falcem, Jakub s Adamem a Jakub s Čikym. Během akce jsme se občerstvili a vzájemně se poznali. Byla to velká akce k 15ti letům Kooperativy.

Poseděli jsme společně u jednoho stolu a všichni jsme se bavili. Diana si nejvíce rozuměla s Čikym, je také hravý a milý.

Už se těším na další setkání....

Alice Mojžíšová a Dianka

KYNOLOGICKO - GYNEKOLOGICKÁ AKCE

Dne 25.06.2006 jsme se zúčastnily s Diankou Kynologicko-gynekologické akce v Ústí nad Labem. Netušily jsme co se bude dít a Dianka byla nervózní. Když se začali scházet lidé se svými psími mazlíčky, Dianka byla jak v sedmém nebi. Tolik psů na jednom místě a každý úplně jiný. Jelikož je Dianka asistenční pes, tak jsme se ze začátku držely stranou, ale pak nám to nedalo a Diance jsme dovolili, aby se s ostatními pejsky také očuchala. Moc se jí ze začátku nechtělo, jelikož se bojí velkých psů, tak se snažila dostat k těm malým. Šlo to špatně, protože to bylo jedno velké klubko psů všech ras. Jen se stihli trochu očuchat, tak to přišlo. Nejdříve byla **kategorie Dítě a pes**. Utvořili jsme kolečko a každý něco řekl o svém psím mazlíčku, pak jsme se museli se psy projít v kruhu a ostatní udíleli body. **Další kategorií byla Pán a pes** a jelikož jsem dítě a zároveň páníček, tak jsme se s Dianou znovu zúčastnily. Poté se dalo pejskům napít, nechali jsme je proběhnout a přešlo se na kategorii Agility. Té jsme se nemusely s Diankou účastnit, protože asistenční psi nejsou na tuto akci cvičeni, ale nám to nedalo a zkusily jsme to. Dianka byla moc šikovná a hrozně nás překvapila, neboť zvládla úplně každou překážku bez jakéhokoliv protestu. Dokonce i proběhla tunelem a krásně kličkovala. Také šla přímo vzorně přes kladinu a skákala přes zvýšené překážky. Spousta ostatních psů některé překážky nechtěla udělat a prostě je obešla. Pak byl čas oběda a porota mezitím počítala body.

A bylo to tady. **V kategorii Dítě a pes jsme vyhrály 1.místo a také**

jsme se umístily na 1.místě v kategorii Všech akcí. Musím říci, že jsme na Dianku byli všichni moc pyšní a že Pomocné tlapky dělají bezvadně svou práci. Jsme rádi, že je vidět, jak jsou naši pomocníci šikovní a nazahanbyli jejich cvičitele. Moc jim za jejich práci děkujeme a přejeme jim hodně úspěhů v jejich práci.

Alice s ianou

Pár slov sponzora Dianky:

„včera jsme byli na návštěvě u Fáberů podívat se na Alici a Dianu. Byla to krátká návštěva, kde jsme ale probrali vše důležité. Musím říci, že Diana přinesla mnoho dobrého do duší celé rodiny a mám z toho dobrý pocit, že těch 200 000,-Kč za to stokrát stálo. Diana je skvělá, zkoušeli jsme některé povely a vše fungovalo. Takže děkujeme.“

Korábovi

SVĚT JINAK

Ve dnech 13. a 14. června se v Praze na náměstí Míru konala již tradiční akce s názvem „Svět jinak“. Organizovala ji Městská policie v Praze a jejím účelem bylo seznámit veřejnost se životem zdravotně postižených. Zájemci se mohli projet na mechanickém invalidním vozíku a osobně tak poznat, že někdy i drobnost může pro vozíčkáře představovat těžko překonatelnou překážku. Mohli se projít s klapkami na očích a bílou holí v ruce po překážkové dráze a vyzkoušet si některé trable a problémy nevidomých.

Také už celkem tradičně se této akce zúčastnily i Pomocné tlapky. Hanka Pirnerová, Jirka a Olinka Tomášů přivezli jednoho moc šikovného vodícího psa ve výcviku jménem Tar, aby ukázal, jak tito psi mohou nevidomým pomoci překonávat překážky.

Za klienty dorazili 14.června kompletní Bartáčkovi tj. Karel, jeho paní a jejich krásná dvojčata Adam a Petr, no a samozřejmě černá labradoří „motorová myška“ Ema. Z Bublavy přijeli Pražákovi, rovněž v nejsilnější sestavě (Věra, Jakub a zlaták Adam). No a z Hradce Králové my, tedy Jarka Machová, Ben a já.

Vedro bylo ten den skutečně úmorné, takže jsme byli moc rádi, že tam Tlapky měly stánek, kde jsme se mohli i se psy alespoň trochu schovat před sluncem. Ale nemohli jsme se schovávat pořád. Měli jsme hned několik prezentací, na úvod vždycky Olinka Tomášů řekla něco o vodících psech a potom se Jirka Tomášů vydal se svým vodícím psem do bludiště překážek a s vysvětlujícím komentářem Olinky předváděli, jak takový vodící pes pracuje. Pak přišla řada na asistenční psy, každý asistenční tým musel také něco předvést, popovídat o životě s asistenčním psem. Povídání a rozhovory často pokračovaly i u stánku Pomocných tlapek, kde

ředitelka Hanka Pirnerová, svědomitě hlídala kočárek s dvojčaty Bartáčkovými.

Až na to vedro to byl další fajn den s asistenčními psy. Lidé i psi snášeli to počasí velice statečně, ale nejlépe to asi zvládli malí kluci Bartáčkovi.

Většinu času zcela rozumně prospali...

Láďa Metelka

Troška legrace

„...až se znova narodím, bude ze mně chlap nebo pes - obojí je stejné, nažrat se, chrápat, venčit ...

Jo, detail, ale nebudu pes asistenční, protože bych rozhodně nechtěl mít v hubě cizí ponožky !“

DEN SE ZRAKOVÝM POSTIŽENÍM

V sobotu 25.3. jsme se zúčastnili akce "Den se zrakovým postižením" v Rychnově nad Kněžnou. Byla to informační akce pro veřejnost perfektně zorganizovaná Lions Clubem Rychnov nad Kněžnou.

Akce byla výborně zorganizovaná, dostali jsme opravdu hodně prostoru (z hlediska místa i časově). I zájem veřejnosti nás velice příjemně překvapil. Zaujalo mě ale několik věcí.

Za prvé - výborné bylo to, že ta akce nebyla monotematická. Diváci mohli vidět vodící psy i jednoho asistáka, takže se dalo mluvit i o tom, co obě tyto skupiny psů spojuje, co mají společné, ale i o tom, co je třeba rozdílné. A diváci měli možnost udělat si daleko širší představu o tom, jak různými způsoby mohou psi pomáhat lidem.

Za druhé - dalo se to bez problémů zorganizovat tak, že v předvedení psů prakticky nebylo "hluché místo" a diváci měli opravdu celé dvě hodiny co poslouchat a na co se dívat. Když si v jedné části sportovní haly zájemci zkoušeli na vlastní kůži projít překážkovou dráhu s klapkami na očích a vodícím psem, o kousek dál už mohli ti ostatní poslouchat povídání o asistenčních psech, Pomocných tlapkách a sledovat ukázky asistenční práce.

Cestou domů mě (možná trochu odvážně) napadlo: **„jaká by to byla paráda, kdyby se někdy někde podařilo udělat třeba dopoledne nebo odpoledne se všemi druhy psích pomocníků. Vodící, asistenční, canisterapie, výhledově třeba i signální pro neslyšící nebo pro epileptiky.“** Byla to prostě akce, jakých by mělo být víc. A doufám, že v budoucnosti také bude.

Za fajn atmosféru a výbornou spolupráci bych chtěl poděkovat Lions Clubu v Rychnově nad Kněžnou a také paní Jasencové i ostatním lidem ze Střediska výcviku vodících psů z Jinonic a jejich psům. Bylo to opravdu moc příjemné i užitečné dopoledne.

Láďa Metelka

VIVAT VITA OLOMOUC 2006

Ten kdo navštívil dny tělesně postižených v Olomouci na Floře, za účelem seznámit se s asistenčními a vodícími psy měl letos od 22 - 24.6. usnadněnou situaci, jelikož organizátoři postavili stánky organizací prezentující "pomáhající psy", vedle sebe do jednoho pavilonu. Návštěvník tak mohl postupně navštívit jednotlivé stánky se zástupci škol a dozvědět se vše, co ho zajímá. I Společné představení organizací na podiu bylo pro diváky zajímavější. Každá škola představila svoji činnost, své čtyřnohé svěřence a své dovednosti. Mimo času prezentací a podávání informací veřejnosti si cvičitelé předávali své zkušenosti a informace z výcviku psů, řešili problémy s nedostatečnou legislativou asistenčních psů i přístupových práv "pomáhajících čtyřnožců".

Ačkoliv psy i lidi zmáhalo teplo, tyto dny byly velice příjemné.

Těšíme se na další setkání.

VELKÝ DEN NA PRAŽSKÉM HRADĚ

Je 1.červen a to je velký den. Můj páníček Kuba a všichni jeho kamarádi mají svátek. A prý nás také čeká překvapení.

I přes to, že venku byla na ten čas zima, my jsme si den perfektně užili. Večer se začal můj páníček oblékat do svátečního (s mamčinou pomocí) a řekl mi, že jedeme na Pražský hrad. Tak jsem se nechal učesat, vzal si novou košilku a vyrazili jsme. Na místě se nás ujali a doprovázeli dlouhými vyzdobenými chodbami, až na místo. Maminka páníčkovi vysvětlovala, že jsme v prostorách, kam se normálně nedostane (a to ne kvůli tomu, že je na vozíku), Kooperativa zde slaví 15.výročí a my jsme čestnými hosty.

Snažil jsem se chovat vzorně, abych páníčkovi neudělal ostudu. I když nás „asistenčních psů“ tam bylo víc, byli jsme jako jeden. Těžší to bylo jen ve chvíli, kdy se začali okolo nás procházet lidičky s talířky plnými dobrot. Já vím, nesmím, byl jsem řádně nakrmen, ale ty vůůůně

Byli jsme i ve Španělském sále plným světla a krásně oblečených človíčků. Při všem tom gratulování a povídání mluvili i o nás,

asistenčních psech a o Pomocných tlapkách, a kde také krájeli 15 pater vysoký dort.

Když jsme pak odcházeli a páníčkoví zářili oči, maminka mu řekla, že Kooperativa sponzorovala i můj výcvik. Třeba bych se jim mohl nabídnout jako maskot. Haf, haf.

Pražákovi a Adam

ANDĚLÉ MEZI NÁMI

Ráda bych se podělila se čtenáři o svůj životní příběh.

Jsem matka trojčátek kluků a jedné větší holčičky. Katka má 11, Vojta, Olda a Davča budou mít 4 roky. Chlapci se narodili předčasně. S tím souvisí jejich postižení - DMO, epilepsie a k tomu všemu Davča nevidí. Postupem času objevujete plno dalších nedostatků na zdraví. Kdo je sám postižený nebo má v rodině někoho, s kým si zahrál osud tímto způsobem, ví, jaké problémy každý den řešíte.

První rok byl těžký. Nedokázala jsem o našem problému hovořit, natož se s ním smířit. Pořád jsem se ptala, proč já, co jsem udělala špatně? Ze začátku vám nikde neporadí co ve vašem případě máte dělat, kde hledat pomocnou ruku, na co máte nárok. Postupně si zvykáte na různé pohledy a názory lidí z okolí. Připadáte si jako méněcenný článek společnosti, ale ty děti vás drží nad vodou. Jejich úsměv, vidíte, kdy jsou šťastné, mají vás rády, svoji lásku projeví třeba kousnutím, při kterém vám vhrknou slzy do očí. Řeknete si: „Jsou to moje děti, nemohou za to, jaký osud je potkal, chci pro ně udělat maximum, aby mohly důstojně prožít svůj život.“ Začnete se zajímat o způsoby, jak jim zpříjemnit každý den. Seznámíte se s lidmi z firmy Vecom. Pánové Machač a Kuzma jsou muži na pravém místě se srdcem na dlani. Svůj život zcela naplnili posláním pomáhat postiženým. Spolupráce s nimi při stavbě výtahu byla úžasná. Do upraveného domku se brzy přistěhovala fenka Krišpína z organizace Pomocné tlapky. Vycvičená na canisterapii - ve dne pomáhá mým dětem a večer, když kluci konečně usnou, si vzájemně dobíjíme energii spolu. Ty její oddané oči!

Od narození kluků při nás stojí teta Milada, která pomáhá s oblečením pro děti. A hlavně strejda Dan, který nám obětoval spoustu svého volného času ježděním po kontrolách u lékařů.

Tak žijete v jiném světě, kde poznáte opravdovou hodnotu života, najednou je úplně jiná než dřív. Poznáváte anděly s lidskou tváří. Přijdou, pomohou, odejdou a vy ani nevíte, kdo to byl.

Před Vánocemi přiletí andílci, kteří se zeptají: Co byste potřebovali? Vy jim řeknete o svých starostech a jak se zachovají

oni? Neuvěřitelně! Věnuji pro mě až neskutečnou částku na pořízení auta a pomůcky pro děti. A vy přemýšlíte, jak jim poděkovat za jejich lidskost, které je dnes už málo. Dnes vítězí závist, hloupost. Proto říkám: Děkuji, pane Janšto, paní Liškutínová. Doufám, že ti, které jsem nejmenovala, protože by to byl dlouhý seznam, vědí, že mé díky patří i jim všem za to, co pro nás dělají a udělali. Chtěla bych říct i Kačence: Děkuji, že máš svoje brášky tak ráda. Děkujeme za vše, naši andělé!

Alena Kosmáková

PŘÍBĚH HANNY

Ahoj!

Dovolte, abych se představila.

Jmenuji se Joan Hanny z Bohyně lovu. Panička mi říká Hany. Jsem neskutečně pěkná, inteligentní a šikovná, zkrátka retrivr. Dávám packu na to, že v žádném případě nedělám tomuto plemeni ostudu.

Narodila jsem se 25.6.2004 v moc prima tlupě. Ti dvounozi: Petr, Hanka, malá Hanička a Petra Pirnerovi se o mě dobře starali. A hlavně u mě byla máma, bráškové a ségry. Mými jedinými starostmi bylo se u mamky řádně nabaštit, pomazlit, porvat se se sourozenci a spát a spát a spát. Jo, řeknu Vám, to bylo žůžo. Občas se na mě a na ostatní jezdili dívat i jiní dvounožci, ale tenkrát jsem to brala jako prima zpestření a víc tomu nevěnovala pozornost. Až jednou! Od rána byl šrumec. Ti naši dvounožci kolem nás běhali, jednoho po druhém nás koupali a připravovali nějaká lejstra.

A pak přišla ta dvounohá, co už tu párkrát byla, vzala mě do náruče a odnesla pryč! Strávila jsem dvě hodiny v něčem, co se pohybovalo na čtyřech velkých kolech, hrozně vrčelo a těch divných pachů, co bylo všude kolem. No byla jsem z toho celá pryč. Všechno kolem bylo pro mne úplně nové a cizí. Na druhou stranu jsem ale najednou byla středem pozornosti, moje nová rodina si mě nemohla vynachválit. To bylo slávy! Něco tak ztřeštěného jsem ještě nezažila. Samé mazlení, muchlování a okukování. A první noc? Ta byla těžká. Stýskalo se mi! Máma nikde, bráchové a sestřičky taky nikde. To si asi umíte představit, jak mě to naštvalo a na mou psí duši, volala jsem je o sto šest, až jsem se unavila tak, že jsem z toho usnula. Ráno a další noci a dny už to bylo fajn, docela rychle jsem si zvykla. Bydlíme v prima bytě. Prima byt to je, to jo, ale nějaké úpravy to chtělo a vůbec nechápu,

jak je možné, že se žádný z mých zlepšovacích návrhu neujal. Panička vyváděla jak pomínutá. Nakonec jsem to vzdala a úpravy interiéru jsem akceptovala jako čistě člověčí záležitost. Prostě psi život je dřina.

Představte si, jednou panička vymyslela něco nového – prý, že začneme cvičit! Říkala jsem si, že se ještě uvidí, kdo koho bude cvičit, ale nakonec jsem zjistila, že některé lekce jsou fajn. Třeba když přijdu na zavolání, pokaždé mě panička pěkně pochválí. A taky přinášení aportu je perfektní legrace a vzrušení. Umím také už „sedni“, „lehni“, „zůstaň“. Jiné cviky ale zpočátku tak zábavné nebyly. Nejdřív jsem vůbec nechápala, proč mám chodit na té proklaté šňůře, když bych raději běhala volně. A slova „FUJ“ a „NESMÍŠ“ absolutně vedou na žebříčku slov, které panička používá. Venku je tolik báječných a dobrých věcí, které by stálo za to ochutnat, ale není šance. Hned slyšíte to „FUJ“ a ještě kolikrát schytáte pohlavek za uši. Tak už si raději dávám bacha, ona asi ta panička ví, co je pro mě dobré.

Miminkovský věk už mám za sebou. Budou mi skoro dva roky. Jsem už velká a krásná. Jen panička pořád tvrdí, že jsem v pubertě a že jsem trdlo a já vůbec nechápu, co tím myslí. A co mám nejvíc ráda? Zbožňuji jídlo, spánek a aport. Já bych přinášela cokoli snad od rána do večera. A paničku, tu mám samozřejmě moc ráda. Procházky venku jsou prima strávený čas. My spolu vůbec prožíváme spoustu zajímavých chvil a někdy i pořádně napínavých. Jako jednou, byly jsme venku a já horlivě a s chutí jako vždy běhala pro aport. Dneska už vím, že si musím na to mé nadšení dávat trochu větší pozor. Nechápu, kde se přede mnou najednou vzal ten sloup. Celou mou psí silou a v plném rozběhu jsem do něj narazila. No to byla rána, já snad viděla všechny svatý. No dobrý, oklepala jsem se a zdálo se to fajn. Až doma, tlapky mě přestaly poslouchat, já se motala. Hrůza! Byla jsem z toho docela vyděšená a panička taky. Ještě, že jsme sehnaly toho hodného pana doktora, který mě prohlédl a dal injekci na uklidnění. Panička u mě proseděla celou noc. Ráno bylo vše o.k., z otřesu mozku jsem byla venku. Paničce se moc ulevilo a mě taky.

A co říci na závěr? Můj psí život je prima. S paničkou jsme si našly už spoustu kamarádů. Lidských i psích. Společné procházky jsou fakt perfektní. Zatímco si dvounožci povídají, my se taháme o hračky, lítáme po louce, blbneme, co nám síly stačí. Panička semnou tráví hodně času a to mám ráda, jezdíme na výlety, v létě se chodíme koupat, v zimě řádíme ve sněhu, no docela psí ráj! Jednou jsem někde slyšela, že život je pes!

Život je opravdu jako pes – stejně báječný a úžasný!

Tak se mějte lidičky všichni moc fajn a pozdravujte i ty vaše čtyřnohé kamarády!

Haf Haf Hanny ze Žatce

ZRAVÍME VŠECHNY „TLAPKAŘE“ !

Tým č.25 – Aneta Krylová a pes Gypsy.

Koncem prázdnin už to budou dva roky, co má Aneta Gypsyho. Ten už ví, že tou hlavní paničkou je Aneta, se kterou tráví většinu času, doprovází ji do školy, pomáhá zvedat to, co jí spadne na zem, otevírá dveře, zahřívá ztuhlé svaly, studené nohy, uvolňuje spastické ruce... a hlavně je to věrný kamarád a společník, se kterým si povídá a užije spoustu legrace. Akorát má jednu „vadu“ – nenapovídá a nemůže psát písemky z matematiky a z fyziky.

Koncem března jsme absolvovali v Plzni a v Třebošné přetestování Gybových dovedností. Jen nás mrzelo, že na večerní povídání a předávání zkušeností nás zůstalo tak málo. Je přece fajn vědět, jak si vedou ostatní. Vážíme si toho, že jak Hanka a Petr Pirnerovi, tak Olinka a Jirka Tomášů nám chtějí předávat to nejlepší ze svých dlouholetých zkušeností i nadále. Že vše neskončilo jenom předáním psa. Takže jsme třeba rádi i za dobře míněnou kritiku...

S přístupem do veřejných budov většinou nemáme problémy, jen při květnovém pobytu v nemocnici ve Vysokém nad Jizerou, kde byla Aneta na operaci ruky, zůstal Gypsy doma s babičkou. Pobyt psa v nemocnici, kde se pracuje s otevřenými ránami by vhodný určitě nebyl. Na veřejnosti většina lidí Gypsyho obdivuje, ale Anetě to začalo docela vadit a nemá to ráda, prý „čeho je moc, toho je příliš“.

Jinak se vždycky moc těší na akce pořádané naší hlavní sponzorkou paní Naďou Vanišovou-Kalinovskou, naposledy to byl začátkem června Dětský den na Zbraslavi, kde si mohla zasoutěžit s ostatními dětmi a shlédnout vystoupení paní Dády Patrasové a po jeho skončení se dokonce vyfotit a popovídat si s příjemnou Dádou. To je vždycky mnohem příjemnější cestování do Prahy, než jen na kontroly a čekání v čekárnách u lékařů či pobytu v nemocnici. To jí vůbec nevadilo, že nám ujel vlak, do postele se dostala hodně pozdě a ráno do školy. Na tyto akce pak ráda a dlouho vzpomíná a mluví o nich. Takže, **paní Naďo, za vše Vám patří velké poděkování !!!** Bez Vás by u nás nikdy žádný pes nebyl. A to by byla škoda!

A můj strach ze psů? To už snad není ani pravda. Naštěstí.

V sobotu 24. června jsme po domluvě s paní Jindrou Vybíralovou (dcera Dagmarka a pes Frigo) aspoň na chvíli přijeli na olomoucké výstaviště, kde se v rámci „Dnů zdravotně postižených“, konala výstava Vivat Vita, kde měly stánek také Pomocné tlapky. Aneta se od stánku nechtěla ani hnout, že přece musí prezentovat „Pomocné tlapky“.

Takže jsme se na pochůzku letos velice skromným výstavištěm vydali sami s tatínkem. Za chvíli nás ale čekalo další překvapení, Aneta s Gypsym na podiu! Ukázky výcviku a prezentaci asistenčních a vodících psů sice vedla slečna Miša z jiné organizace (Pes pro tebe), nicméně Aneta na mikrofon odpověděla, jak jí Gypsy pomáhá. Maminka Jindra pak s Dagmarkou canisterapii. Tak snad Tlapkám neděláme ostudu.

Jsme rádi, že aspoň takto můžeme pomoci my při prezentaci, aby se o Vaší záslužné práci dozvěděla i širší veřejnost. Předáváte perfektně vycvičené psy, šité klientům na míru a staráte se o ně i nadále, za což od nás zasloužíte poděkování, pochvalu i uznání!!!

Tak to vidíme my. Přejeme všem krásné slunečné léto a hodně dalších úspěchů!

Krylovi s Anetou a Gypsy

KDYBYS JEN VĚDĚL...

Je pozdě večer. Jarka spí a Ty ležíš vedle její postele. Jako obvykle – chceš jí být nablízku, kdyby něco potřebovala. Máš za sebou jeden obyčejný den asistenčního psa. Podávání, pomoc při převlékání, otvírání dveří, doprovod Jarky do restaurace pro oběd, ale taky trochu běhání venku na sněhu a aportování balónku. A teď v klidu odpočíváš.

Divám se na Tebe a chtěl bych Ti toho tolik říci. Já vím, říci Ti to můžu, ale nerozuměl bys tomu. Nepochopil bys, co Ti říkám. I když k sobě mají člověk a pes hodně blízko, některé propasti prostě nelze překonat.

„Kdybys jen věděl, co všechno pro nás znamená.“

Bene dávno nejsi jen pomocník a asistent. Jsi kamarád, přítel, člen rodiny. Nebo tomu můžeme říkat smečka, když budeš chtít. Já vím, nevybral sis život asistenčního psa sám. Rozhodli to za Tebe lidé. Ale ti lidé moc dobře věděli, že se ti tenhle život bude líbit. Nemýlili se. Nejen že ses naučil všechno, co bylo třeba pro práci asistenčního psa, ale Ty jsi velice rychle přijal tuhle práci doslova za svou. Asi jsi svým způsobem pochopil svou roli v životě

Jarky a i Ty sám ses rozhodl být jejím asistentem a kamarádem. Víím to, vždyť Tě znám už skoro pět let. To, co děláš a hlavně jak to děláš, to zdaleka nejsou jen naučené věci. V tom je i Tvoje vlastní rozhodnutí, Tvoje odhodlání. Prostě jsi takový. Jsi asistent srdcem i povahou...

Hned od začátku jsi nás překvapoval. Pamatuješ? To jsme se viděli teprve podruhé, byli jsme v Oseku u Rokycan u Tomášů na zahradě a Ty jsi měl za sebou jen pár týdnů výcviku. Jarka seděla na židli a francouzskou hůl měla položenou vedle sebe v trávě. Najednou Tě napadla jedna úžasná věc, kterou jsi nás naprosto dostal. Aniž bys dostal jakýkoli povel, naprosto sám od sebe jsi najednou vzal tu hůl a podával jsi ji Jarce do ruky. Chtěl jsi tím dát najevo, že sis ji vybral? Že tohle je ten člověk, kterému ses rozhodl pomáhat? Jak Tě znám, řekl bych, že ano. Od toho okamžiku jsme ale byli oba s Jarkou přesvědčeni, že Ty jsi ten pravý.

Nebo jindy, to už jsi bydlel v Hradci, když Jarka spadla z gauče. Než Ti stačila dát povel, abys jí přinesl mobil a ona si mohla někomu zavolat o pomoc, začal jsi tu situaci řešit sám. A výborně. Nejprve jsi ji čumákem podpíral, aby se mohla posadit a pak jsi jí pomáhal pomalu posunovat po zemi až k vozíku, o který se už Jarka mohla opřít a vstát. To byla opravdu skvěle odvedená práce. Pracuješ pro Jarku už víc než čtyři roky. Ale nejen pro ni. Pracuješ vlastně pro nás pro všechny. Pro spoustu lidí je obrovská úleva to, že jsi, že pracuješ tak spolehlivě. Když nejsme zrovna doma, máme jistotu, že je s Jarkou někdo, kdo se o ni postará, kdo ji pomůže dostat se z případných problémů.

Kdybys jen věděl, jaký o Tebe máme strach, když Ti není dobře. Takhle se člověk nebojí ani o sebe. Takhle se dokáže bát jen o své děti. Ale i když Ti nebylo dobře, pořád jsi byl asistent. Jednou, už je to nějaký čas, Ti spravovali zub a musel jsi dostat narkózu. Tenkrát jsem o Tobě hodně pochopil. Ležel jsi na celtě a pomalu ses probouzel. Věděl jsi, že něco je jinak, že se něco děje, nedokázal jsi ještě ani sám vstát. Možná jsi měl v tu chvíli pocit, že bychom si mohli myslet, že jsi slabý a že svou práci už nezvládneš. A rozhodl ses, že nám dokážeš opak. Chtěl jsi nám za každou cenu něco podat, abychom viděli, že to zvládneš, ale na nic jiného jsi nedosáhl, jen na cíp cely, na které jsi ležel. A ten jsi nám pořád chtěl podávat. Nešlo to, ani to nemohlo jít, ale my jsme Ti opravdu nedokázali vysvětlit, že nic nechceme, že nám nemusíš nic podávat, nebo někomu něco dokazovat. No, tu celtu jsi tenkrát málem roztrhl, jak ses snažil, ale tenkrát jsem pochopil, jak

důležitý je pro Tebe kontakt s lidmi a že práce a asistence jsou pro Tebe obrovskou jistotou v životě. Vždyť právě k těm základním životním jistotám se člověk i pes obrací, když jim není dobře...

Kdybys jen věděl, jak jsme rádi, když vidíme, že jsi v pohodě a že máš dobrou náladu. Ta Tvoje pohoda se pak nějak přenáší i na nás. Nevím, kde se to v Tobě bere, ale Ty tu dobrou náladu dokážeš úžasně rozdávat. No, přiznej si, někdy jsi i trochu rošťák a když Tě něco napadne, tak to dokážeš dát dost jasně najevo. Ale my jsme rádi. Dokud bereš život takhle aktivně, víme, že je všechno tak, jak má být. Třeba ty Tvoje „tanečky“, když chceš aportovat. Nezlobím se na Tebe ani za to, že jsi mi v zimě při procházkách každou chvíli sundával rukavice. Jen tak, pro legraci. Sice jsi mi je vždycky vrátil – ale asi jen proto, abys mi je za chvíli zase mohl „nenápadně“ sundat. Docela ses tím bavil, to bylo vidět. Sice mi pak občas trochu mrzly ruce, ale když jsem viděl, jakou z toho máš radost, nakonec jsem tuhle hru docela rád hrál s Tebou...

Někdy jsi ale musel mít pocit, že jsme na Tebe ušil „boudu“. Třeba tenkrát, když jsme se posadili do kabinky lanovky a jeli jsme na Černou horu. V té kabině se ti vůbec nelíbilo, ale ven to nešlo. Jak jsi byl tenkrát rád, když ses dostal zase na pevnou zem! Ale ta cesta pěšky z Černé hory do Janských Lázní – to zase byla paráda, to sis tenkrát moc užil.

Kdybys jen věděl, jak se těším, až zase bude léto a vyrazíme někam k vodě. Třeba na Velké Dářko, co Ty na to? Velký rybník a kolem lesy, aporty tenisáku z vody, procházky lesem... Víme, že se Ti tam moc líbí a ani se Ti nedivím. Je tam opravdu krásně. A nikdy nezapomenu, jak jsme jednou šli spolu za soumraku na hráz Velkého Dářka. Slunce před chvílí zapadlo, na tmavomodré obloze byl jen srpek měsíce a pár hvězd a všude úplný klid. Ty ses na břehu jen posadil a dlouho ses skoro bez hnutí díval na tu spoustu vody. Sedl jsem si na zem vedle Tebe a měl jsem pocit, že i Ty vnímáš a užíváš si ten klid, pohodu a krásu. A tak jsme tam jen tak tiše seděli vedle sebe, dokud soumrak neskončil a obloha úplně nezčernala a bylo to moc fajn... Jasně, zase tam v létě vyrazíme.

Kdybys jen věděl, jak nás trápí, že ten čas tak letí. Známe se skoro pět let, Tobě už bude osm a za chvíli bude na čase začít vážně uvažovat o Tvém nástupci. Neboj se, nikam Tě nedáme. Zůstaneš s námi. Ani bys nevěřil, kolik známých se nám už nabídlo, že by si Tě do důchodu rádi vzali k sobě. Proto, že Tě znají a vědí, jaký jsi. Takového psa, jaký jsi Ty, by si mohl každý jen

prát. No, možná někdy taky trochu pomůžou, ale my už patříme k sobě a já na tom nechci nic měnit. Jarka asi bude mít časem jiného asistenčního psa, ale my zůstaneme spolu a pracovat už budeš jen když budeš chtít. A pořád budeš se známými lidmi, kteří Tě mají moc rádi. Už několik let se výborně staráš o Jarku. I proto se pak zase já postarám o Tebe. Čas je neúprosný a hrozně letí. Kdybys jen, Bene, věděl, jak moc bych ho chtěl umět zastavit. Teď ale spi, Bene, odpočni si. Zítra Tě čeká další den asistenčního psa.

Láďa Metelka

ŽIVOT S ASTOU - Štěpán Málek

Po absolvování pohovorů a netrpělivém čekání to začalo prvním telefonátem v květnu 2005. Na Astu jsme se byli podívat do Třemošné. Štěpánek byl natěšený a Asta nám byla svěřena na 4 hodiny. Asta byla velmi šikovná a v restauraci vzorná.

16.června jsme přijeli do Třemošné. Byli jsme zaškoleni jaké dávat povely a dostali jsme rady k běžnému životu. Asta s námi zůstává celý den i noc. K polohování ji nenutíme, ale necháváme Štěpu s Astou na zemi. Štěpán se k Astě plazil a stále ji hladil. Asta po chvíli Štěpku lízala na ruce a na hlavě (bylo to dojemné). Asta spala dobře, chvíli pod stolem, ale k ránu se přesunula na pelíšek vedle Štěpky. Poslední den proběhla závěrečná zkouška v Tesco. Asta byla klidná, vyrovnaná, byla pouze menší kolize na eskalátoru.

Po příjezdu domů Asta první den a noc „profuněla“, ale zvykla si velmi rychle na nové prostředí. Spí v kuchyni na místě, které si sama vybrala.

Asta stále chodí za mnou a kontroluje každý můj krok. V restauraci a v obchodě je velmi poslušná.

Všude chodíme bez problémů, pouze v Kauflandu nás obsluha nechtěla pustit s pejskem. Po zavolání pana vedoucího, se vše vyjasnilo. Štěpán je z Asty nadšený. Stále na Astu mluví a musím konstatovat, že se Štěpánova řeč podstatně zlepšila. (je srozumitelnější a hlasitější). Poslední školní týden jsem s Astou zůstávala ve škole, aby jí Štěpka každou přestávku viděl a pohladil. Při terapii zpočátku Asta vstávala a několikrát odešla z terapeutické deky. Vždy byla vrácena zpět a nyní leží klidně po celou dobu. Štěpán si sám o terapii říká. Velký efekt je při poloze kde jsou záda Asty, opřená o záda Štěpy, dochází k uvolnění nohou při křeči. Pokud jsem nohy uvolňovala masáží, trvalo to 30 minut. Při polohování stačí 15 minut a křeče ustupují. Při vyлизování piškotů

z ruky Asta piškot nejdříve vykusovala, což bylo nepříjemné. Piškoty nyní dáváme rozmočené a v této konzistenci Asta piškot líže. Míčky Asta nosí přímo do vozíku, nebo na postel, kde Štěpa leží. Přinese vše o co požádáme. V prvním týdnu jsem šla věšet prádlo, Asta strčila hlavu do pračky a začala mi je podávat, což mne velmi překvapilo. Po telefonátu s Jirkou jsem se dozvěděla, že tento úkon dělala s předchozí majitelkou.

***Povinnosti Štěpána:** každý den dává žrádlo, kontroluje vodu v misce, dává pamlsky, maže tlapky a vyčesává (dle svých možností a schopností), venčí vždy s doprovodem, doprovází Astu na veterinární vyšetření.*

Jsmo moc rádi, že Astu máme. Vnesla do našeho života radost a Štěpán je mnohem více samostatnější a jeho závislost, která byla směřována na mě, není tak výrazná. Štěpán má opravdového kamaráda a pomocníka.

Málkovi a Astou.

Štěpán Málek a Asta pokračování

Asta s námi žije neuvěřitelných 9 měsíců. Na Štěpána reaguje už velmi pěkně. Na povel přivolání (když volá Štěpa) přiběhne pokaždé. Též se podařilo nacvičit podávání dobrot. Štěpán má svou kapsičku ve které má piškoty a koordinačně to zvládá sám Astě dávat. Zpočátku byl problém Astu udržet v klidu, ale po čase si zvykla a trpělivě vyčkává. Štěpán se velmi zdokonalil v tomto úkonu. Polohujeme každý den, ale když máme v bytě zimu, tak Štěpu nesvlékáme. Štěpán po celou dobu terapie Astu hladí s otevřenými rukama a Asta Štěpu líže už automaticky. Nechtěla jsem, aby Asta ležela se Štěpánem v posteli, musím ale říci, že jejich vazba se tímto posílila. Byly chvíle, kdy za Štěpou šla sama. Toto privilegium nemá žádný z nás.

Asta je po zdravotní stránce v pořádku. Váha je stále stejná-30kg.

V době vyučování Asta nemá umožněno být se Štěpou ve škole, údajně z bezpečnostních důvodů. V době kdy je Štěpka ve škole, je Asta se mnou .

Štěpka se velmi zlepšil v komunikaci a díky Astě se začal snažit mluvit nahlas, aby mu rozuměla. Od prosince jezdí na elektrickém vozíku, což velmi podpořilo pocit soběstačnosti. Štěpka může jet sám zkontrolovat vodu Astě a sám ji napustit, aniž by nás k tomu potřeboval.

Málkovi

THERAPY DOGS INTERNATIONAL

Calvin tráví několik hodin týdně navštěvováním pacientů se schizofrenií v severní části státu New York. Jeho pozitivní vystupování a přátelská povaha přináší radost každému, s nímž se setká. Mnozí pokládají Calvina za společníka. Je to dobrý posluchač, nesoudí a poskytuje neomezenou podporu, nežádajíc nic, kromě občasného podrbání za ušima. Calvin, rottweiler, je terapeutický pes náležející k Therapy Dogs International (TDI), dobrovolnické organizaci poskytující kvalitní psůvody a psy pro návštěvy v řadě institucí a individuálních terapeutických sezení, včetně programů pro lidi s těžkými mentálními chorobami.

Therapy Dogs International je jednou z nejstarších organizací svého druhu v USA. Její vedení sídlí ve Flanders, ve státě New Jersey . Sdružuje průměrně 14 000 psů a 12 000 psůvodů z USA a Kanady. Psi musí být nejméně 1 rok staří. Musí projít přísnými testovacími podmínkami včetně zkoušek poslušnosti, chování a povahy. TDI nabízí účast svých psů na různých formách léčeni bezplatně.

TDI poskytuje své služby již více než 25 let, ale mnozí profesionálové zabývající se léčbou duševních onemocnění si až nyní začali všimnout prospěchu, který přináší terapie za pomoci a podpory zvířat. V nedávných studiích terapeuté pozorovali, že společnost psů může snižovat úzkost a strach u pacientů se schizofrenií a vytváří uvolněnější prostředí během léčby. Sandra Barker, Ph.D., vedoucí Střediska pro vztahy lidí a zvířat (Center of Human-Animal Interaction) na Virginia Commonwealth University, prohlásila: „Pět minut se psem je rovno 20 minutám odpočinku a pouze 15 minut se psem redukuje pacientův strach při léčbě duševních onemocnění u 37 %.

David Servan-Schreiber, M.D., Ph.D., z University of Pittsburgh Medical Center předepisoval kontakt s domácími mazlíčky jako přídavek k medikaci mnoho let. Je přesvědčen, že toto spojení medicíny a společnosti domácích mazlíčků poskytuje pozoruhodné výsledky. Ve své knize „Instinct to Heal“ (*Instinkt k léčení*) píše: „*Myšlenka, že milující vztah je sám o sobě psychologickým léčivým prostředkem srovnatelným s podáváním léků, je založena na solidním vědeckém základu, ale prostě ještě nebyla brána v potaz ve zdravotnických zařízeních.*“

Spojit se s TDI je jednoduché. Mnoho velkých měst a městeček má své organizace TDI nebo sesterské organizace, které poskytují bezplatné služby. Je-li to nezbytné, tým psůvod-pes, který vlastní

licenci, může navštívit pacienta v jeho domově. Všechny týmy s licenci jsou pojištěné u TDI, když pracují jako dobrovolníci (na rozdíl od placených profesionálů, kteří nejsou kryti pojištěnou politikou TDI, když užívají své psy v práci). Je také možné kontaktovat veterináře, psí školy poslušnosti, které uvedou příslušné týmy TDI. Zapojení do návštěvního programu je zároveň také možností pro dobrovolníky, jak se zapojit do smysluplné činnosti spolu se svým mazlíčkem. Nanette Winter, členka vedení TDI, nazývá tuto možnost zapojení dobrovolníků a jejich mazlíčků „vítěznou situací“ pro každého.

Více informací lze nalézt na :

www.reintegration.com/professional/standard/pettherapy.asp

Informační věstník zooterapie 2/ 2006

KYNOLOGICKÝ KLUB STŘÍBRO „PÁR SLOV O TLAPKÁCH“

Základní Kynologická organizace (ZKO) vznikla v roce 1970 a samotná výstavba areálu byla v roce 1983.

Založila ji skupina velmi zkušených kynologů. Těmto lidem jsme vděční za to, co vytvořili pro kynologii ve Stříbře od začátku ZKO 057 Stříbro.

Svépomocí vybudovali krásný areál, který prošel částečnou rekonstrukcí v roce 2005/2006 a nadále se snažíme sehnat finanční prostředky pro opravu klubovny, vybavení pro figuranty a na nákup nových překážek, pro naše psí miláčky.

Areál kynologického klubu se nachází 2 kilometry od centra historického města Stříbra.

„Město Stříbro leží 30 kilometrů západně od Plzně nad údolím řeky Mže. Ve městě se nachází celá řada významných historických objektů, město však umožňuje svým návštěvníkům využití nejen v oblasti architektury, je zde rozsáhlý sportovní areál, údolí řeky Mže nabízí množství rekreačních možností.“

Členové našeho klubu se zabývají výcvikem psů již řadu dlouhých let. V naší organizaci máme velmi zkušené kynology, kteří Vám rádi pomohou s výcvikem Vašeho psa od začátku výcviku a vždy Vám poradí jak na to.

Naše ZKO provádí výcvik psů od začátku poslušnosti až po obranu psa, dále provádíme ukázky výcviku psů na dětských dnech, dětských táborech, školkách, školách a jiných akcích, podle objednávky. Každý z Vás, kdo má pejska nebo uvažuje, že si chce pořídit psa, neváhejte a přijďte se k nám podívat.

Najdete nás v areálu ZKO 057 ve Stříbře vždy každou sobotu od 15 hodin a to celoročně. Prohlédnete si náš výcvikový areál, překážky pro pejsky a hlavně se můžete podívat na náš výcvik psů. Jste všichni srdečně zváni...

<http://kynologiestribro.webpark.cz>

nyní mi dovoluji pár vřelých slov:

„o Pomocných Tlapkách o.p.s.“

O organizaci Pomocné Tlapky o.p.s. jsem se dozvěděl z internetu a hned mě to velmi zaujalo. Od mládí mám rád zvířata a hlavně pejsky, proto mne velmi zaujala činnost Pomocných Tlapek. Poté co jsem si přečetl podrobnosti o této organizaci na webových stránkách, říkal jsem si, že se musím osobně setkat s touto organizací, pod vedením velmi sympatické paní Hany Pirnerové.

Jejich povídání a články mě velmi zaujali a jako předseda ZKO ve Stříbře jsem si nemohl nechat ujít krásné a velmi zajímavé ukázky výcviku a dovedností jejich asistenčních pejsků. Také mě velmi zaujalo nasazení celého jejich týmu, moc se mi líbil přístup jejich instruktorů, jsou všichni moc milí a velmi rozumí práci, kterou dělají. Proto jsem se od první chvíle ani na okamžik nerozmýšlel a hned jsem si říkal, že chci Pomocným Tlapkám pomoci.

Zmínil jsem se o Pomocných Tlapkách v našem kynologickém klubu a všichni moji podřízení říkali, že je to moc dobrý nápad, a proto jsem si osobně zjistil všechny podrobné informace o internetovém občudku Pomocných Tlapek, kde veškeré finanční prostředky z prodeje jdou na výcvik asistenčních psů, který je finančně velmi nákladný a náročný. Začal jsem spolupracovat s ředitelkou Pomocných Tlapek. Paní Hana Pirnerová je velmi sympatická žena a já si jí velice vážím za to, co obětuje pro výcvik asistenčních pejsků a moc jí fandím. Jako předseda Kynologického Klubu ve Stříbře jsem nechal objednat upomínkové předměty a suvenýry s logem Tlapek. S radostí si objednali i moji instruktoři výcviku, psůvodi a ostatní členové našeho klubu ve Stříbře.

Této organizaci moc fandím, moc mě to zajímá a snažím se spolupracovat s paní ředitelkou. Proto se také zmiňuji o Pomocných Tlapkách všude možně a hlavně na našich ukázkách výcviku pejsků. Pomocným tlapkám přeji do budoucna co nejvíce elánu, fandím jim a budu se snažit této organizaci pomáhat co nejvíce. Proto bych chtěl vyjádřit moje nadšení a chtěl bych tímto poděkovat celému týmu Tlapek za práci, kterou vykonávají !! “

předseda kynologického klubu ZKO 057 Stříbro Kasal Petr

TLAPKY VÍTAJÍ MIMINKA

Blahopřejeme našim klientům, šťastným a pyšným rodičům Bartáčkovým a Kasidlovým, kterým se v lednu a červenci, narodila miminka. Asistenčním fenkám Emě a Eimy se tak rozrostla lidská smečka. (pozn.red.: Ema a Eimy jsou psi sestry z jednoho vrhu)

29.1.2006 se narodili dvojčata Petr a Adam Bartáčkovi
27.7.2006 se narodil Matěj Kasidlo

-HP-

PORADNA

pro nové klienty a velký zájem přidáváme některé již otištěné rady, postřehy, náměty atd.

JAK TO VLASTNĚ JE S PŘÍSPĚVKEM NA KRMIVO PRO „ASISTENČNÍHO PSA“?

To je otázka, kterou řeší nejen držitel asistenčního psa.

Vyhláška 182/1991 Sb. zná pouze příspěvek úplně nebo prakticky nevidomým občanům a tento příspěvek nelze poskytovat jiným občanům. *Příspěvek úplně nebo prakticky nevidomým občanům, určený na krmivo pro vodícího psa ve vlastnictví tohoto občana. Výše příspěvku činí 800,-Kč měsíčně. (Rozhoduje pověřený obecní úřad.)*

Tuto skutečnost jsem si ověřil dotazem na MPSV. Některé úřady to řeší ve znění **srovnatelné dávky**, jako pro vodícího psa a normálně dávku vyplácí.

Pojem „asistenční pes“ totiž náš právní řád zatím nezná a z toho vznikají veškeré zmatky ohledně vyplácení těchto dávek. Pokud vám tedy váš úřad odmítne vyplácet měsíční dávku dle této vyhlášky, má na to plné právo.

Možnost **řešení této situace** je v použití § 85 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb. o obcích, které svěřuje do působnosti zastupitelstva poskytování věcných či peněžitých darů ve výši nad 20 000 Kč fyzické nebo právnické osobě v jednom kalendářním roce. Podle § 102 odst. 3 téhož zákona rada zabezpečuje rozhodování ostatních záležitostí patřících do samostatné působnosti obce, pokud nejsou vyhrazeny zastupitelstvu, nebo pokud si je zastupitelstvo obce nevyhradilo.

Vzhledem k tomu, že roční výše příspěvku na krmivo činí 9600,-Kč, doporučuji obrátit se na radu města, ve kterém bydlíte, se žádostí o poskytnutí finančního nebo věcného daru v této výši.

Lze tedy, aby úřad vyplácel opakovaně třeba čtvrtletně, **jednorázovou dávkou na krmivo i pro asistenčního psa.**

Nabízí se otázka sociální potřebnosti (příjmy, majetek). Může záležet na tom, podle jakého ustanovení Vám bude příspěvek vyplácen. Bude-li vyplácen z vlastních prostředků obce, není zde podmínka sociální potřebnosti. Pokud by šlo o jednorázový příspěvek podle § 32 vyhlášky 182/1991 Sb., dají se najít argumenty, jak pro podmíněnost sociální potřebností, tak pro názor opačný.

Z vlastní zkušenosti: „neoprávněnou dávkou mi na městském úřadě pozastavili a navrhli řešení vyplácení formou jednorázového příspěvku, čtvrtletně ve výši 2400,-Kč. O nic jsme nepřišli, jen úředník musel najít zdůvodnění jak vyplácet dávkou na krmivo pro asistenčního psa, aby to bylo v souladu se zněním zákona.“

Všichni, kteří máte problémy s příspěvkem na krmivo pro asistenčního psa, obraťte se na redakci zpravodaje, rádi vám poradíme.

-KB-

odborná konzultace: **JUDr. Jan Hutař, ředitel legislativního odboru Národní rady zdravotně postižených ČR**

CHCETE LETĚT DO SVĚTA S ASISTENČNÍM PSEM?

Pokud ano, možná se Vám budou hodit následující rady:

1. Zjistěte si na Státní veterinární správě, co všechno k výjezdu potřebujete. Určitě to bude pas pro malá zvířata a samozřejmě veškerá povinná očkování. Některé státy ale mohou požadovat např. i krevní rozbor na některé specifické protilátky.

2. Další informace můžete získat i na velvyslanectví nebo konzulátu země kam cestujete. Jde jednak o cestovní formalities, ale také by vám měli poskytnout informace o přístupových právech, povinnosti používání vodítek apod.

3. Identifikace psů košílkou je názorná i v cizině, ale známka s telefonními čísly Vám tam moc platná nebude. Dobré je malé pouzdro na obojek s kontaktními informacemi (adresa hotelu apod.) v jazyce dané země nebo v angličtině.

4. Při cestě letadlem nahlaste asistenčního psa už při rezervaci letenky. **Na linkách ČSA bude pes přepraven zdarma a na palubě s cestujícími.** Výjimkou je Velká Británie a Irsko, tam psi musí být dopravováni v nákladovém prostoru (předpisy daných zemí).

5. Na palubě letadla musí být pes označen a na vodítku. S sebou musíte mít náhubek pro případ potřeby, potvrzení o výcviku a veterinární doklady (pas).

6. Možná by bylo dobré mít s sebou i potvrzení o výcviku v angličtině, nevíte, kdy se může hodit. Svým klientům ho na požádání vystaví Pomocné tlapy.

7. No a pokud tohle všechno splníte, pak už - **šťastnou cestu!** -red-

RADA NA SPONZORSTVÍ PŘI KOUPI AUTOMOBILU

Pokud se Vám zdá, že, obnos, který Vám poskytne stát na koupi automobilu je malý, dávám Vám za pravdu. Za 100 000 Kč opravdu neseženete auto v dobrém stavu a ještě Vám musí vydržet minimálně pět let. Pokud jste lidé pevných nervů a ochotni psát, volat o mluvit, tak se nestyďte a jděte do toho.

Oslovte co nejvíce sponzorů, vysvětlíte jim svou situaci a požádejte je o sponzorský dar na nákup automobilu pro převoz postižené osoby. Zároveň si na MěÚ v místě bydliště zajděte na ekonomický odbor a požádejte je, aby Vám zřídily **konto pro tento účel**.

Vysvětlíte jim, proč a z jakých důvodů o to žádáte. Musí to být konto u neziskové organizace a každý úředník na ekonomickém odboru by to měl vědět. Poté můžete sponzorům dát číslo účtu, kam mohou dary zasílat. Pokud budou potřebovat potvrzení, měli by jim ho vystavit na ekonomickém odboru příslušného úřadu. Až tam budete mít dostatečné množství financí na nákup Vámi vybraného auta, úřad účet uzavře a prostředky Vám budou vyplaceny po schválení městskou radou. Přeji všem hodně zdaru.

Zdena Fáberová

-VZPOMÍNKA-

ŽIVOT PŘINÁŠÍ I SMUTNÉ ZPRÁVY

Se zármutkem a lítostí oznamujeme, že 27. 2. 2006 náš klient Jakub Hofbauer zemřel.

Jakub bojoval se svým těžkým zdravotním postižením od dětství. Od roku 2003 mu život zpříjemňoval smetanový labrador Nick. Jsme rádi, že si svého čtyřnohého kamaráda užil alespoň pár let.

Jakub nám všem bude chybět.

LOJZA

Mnoho klientů Pomocných tlapek znalo Lojzu, toho krásného, kama-rádského a šikovného zlatáka, který žil u Tomášů v Oseku. Stejně jako pro nás, i pro řadu dalších klientů to byl asi první asistenční pes, se kterým se osobně setkali nebo který jim alespoň chvíli asistoval. Kdo jim jako vůbec první pes podal tužku, mobil nebo klíče.

Proto i nás tak zarmoutila zpráva, že 10. března 2006 Lojzík zemřel.

Lojza nikdy nepracoval pro stálého klienta. Odvedl ale obrovský kus práce při předváděcích akcích Pomocných tlapek o.p.s., kdy seznamoval lidi s tím, kdo je to asistenční pes. Právě díky Lojzovi hodně lidí vůbec poprvé vidělo asistenčního psa při práci. Jeho specialitou byla ale canisterapie. Neúnavně chodil pomáhat malým dětem i důchodcům a jen oni vědí, kolik radosti, pohody a dobré nálady jim dokázal Lojzík dát.

Lojza byl asistenčním psem Pomocných tlapek číslo 1. Ano, byl opravdu první. Jeho role v Tlapkách nebyla vůbec snadná, na něm si cvičitelé vlastně poprvé vyzkoušeli kompletní výcvik plnohodnotného asistenčního psa. Lojza to zvládl naprosto vynikajícím způsobem a vlastně tak nastavil laťku pro další psy, kteří byli po něm cvičeni pro jednotlivé klienty. A nutno říci, že ji nastavil opravdu hodně vysoko.

V jeho stopách dnes jde už skoro 50 asistenčních psů Pomocných tlapek a další se na tuto cestu připravují. Ale ten, kdo ji i pro ostatní poctivě prošlapal jako první, byl právě Lojza.

Proto i **on byl, je a vždycky bude členem té naší velké tlapkácké rodiny ...**

Lojzík byl také vůbec prvním asistenčním psem u nás. Manželé Tomášů si na něm v roce 2000 vyzkoušeli výcvik asistenčních psů.

Byl také filmovým hercem a mj. si zahrál s Andie McDowellovou ve filmu Harrisonovy květy.

"KDE NÁS MAJÍ RÁDI"

vstřícnost prodejen DM a poděkování

Vstup asistenčních psů do prodejen dm: je zřejmé, že vstup psům na prodejnu je zakázán. Psi mohou počkat uvázání venku před prodejnu. Jako každé pravidlo má však i toto jednu podstatnou výjimku.

Podle vyhlášky ministerstva zdravotnictví 317 § 10, ze dne 18. 7. 2002 a především podle zdravého rozumu je jediným psem, který má přístup do obchodů a restaurací, asistenční pes jako průvodce postiženého, ať již slepce nebo vozíčkáře. Pes jako společník, pomocník a ochránce je pro zdravotně postiženého životně důležitý a pomáhá mu s mnoha zdánlivě jednoduchými úkony. Nelze ani uvěřit tomu, že minimálně na dvou našich prodejnách byl zdravotně postižený doprovázený asistenčním psem vykázán z prodejny.

„Vážení vedoucí filiálek, žádám Vás o proškolení celého personálu, že vstup asistenčního psa do prodejny je nejen povolen, ale přímo vítán. Samozřejmostí je také Vaše aktivní pomoc při nákupu, výběru zboží a ukládání do tašky.

Úsměv na tváři, rozum do hrsti a srdce na dlani.“

Alena Střížová DM

Stejně se zachovala síť AHOLD - prodejny Hypernova, Albert a prodejny sítě hraček SPARKYS. Všem děkujeme.

Příště zde bude také uvedeno „**Kde nás nemají rádi**“, nevitají a nepouštějí naše psí pomocníky.

Vyjádření Státní zemědělské a potravinářské inspekce

Od 1. 1. 2006, kdy vstoupilo v účinnost nařízení (ES) 852/2004 o hygieně potravin skutečně není výslovně zakázána přítomnost zvířat v potravinářských provozovnách. Současně ale musí jejich provozovatelé přijmout všechna možná opatření, aby zabránili možné kontaminaci potravin, to mimo jiné předpokládá i vyloučení pohybu živočichů v prostorách provozovny. Na druhé straně byl pohyb asistenčních psů v obchodech povolen vyhl. Ministerstva zdravotnictví č.347/2002 Sb., což samozřejmě předpokládalo i nutný pohyb psů při výcviku. SZPI proto i nadále nebude považovat pohyb, jak asistenčních psů, tak i nutnou přítomnost psů ve výcviku za možný zdroj rizika. SZPI bude doporučovat provozovatelům potravinářských podniků, aby nutnou přítomnost psů ve výcviku strpěli, neboť se jedná o jedinou možnost, jak připravit tolik potřebné pomocníky našim handicapovaným spoluobčanům.

Ing. Jindřich Pokora, metodik Státní zemědělské a potravinářské inspekce.

SOUTĚŽ S EUROBENEM

Firma Euroben, výhradní dovozce krmiv Happy Dog, opět přináší oblíbenou atraktivní soutěž o nejlepší fotografii psího miláčka pod názvem „Pes měsíce“.

Jedná se o fotografickou soutěž o nejlepší fotku psa jakékoli rasy, můžete se tedy zúčastnit i Vy s fotkou vašeho psího přítele, ale i všichni majitelé, chovatelé a milovníci psů..

Zúčastnit se může každý, kdo na speciální mailovou adresu soutez.pesmesice@happydog.cz pošle fotku svého psa a dodrží pravidla soutěže. Tříčlenná porota pak každý měsíc z došlých fotografií vybere nejpůsobivější vítěznou fotku Pes měsíce. Tato vítězná fotka bude následně vystavena zde

http://www.happydog.cz/cz/dog/soutez_pes.php

na této stránce po celou dobu následujícího měsíce a vítěz soutěže získá vynikající Premium krmivo pro svého psa! Každý měsíc se soutěží o jeden 15 kg pytel Premium krmiva

Na sklonku loňského roku cenu vyhrála černá labradorka Ema z Bohyně lovu, která je tlapkáckou asistenční fenou AP23

POHLEDNICE NA CENTRUM.CZ

Pošlete e-pohlednici s motivem Pomocných tlapek! Dejte o nás vědět známým a udělejte jim radost elektronickou pohlednicí. Díky portálu Centrum.cz máte nyní možnost poslat e-pohlednici ze speciální tlapkácké kolekce v sekci Zvířata. Výběr pohlednic budeme postupně rozšiřovat.

Koukněte na <http://pohlednice.centrum.cz>

Katalog/Zvířata/Pomocné tlapy

„Zatím tam jsou 2 pohledy a doteď je poslalo přes 20000 lidí.“

-red-

NOVINKA - SILIKONOVÉ NÁRAMKY

„Pro všechny, kteří jsou mladí duchem a chtějí přispět na dobrou věc.“

Sdělte světu, že podporujete výcvik asistenčních psů! Naše náramky jsou jedinečné nejen svou pozitivní tlapkácky zlatožlutou barvou, ale také psími tlapkami, které zezadu náramek "obcházejí". Vyražena je i naše webová adresa, abyste ji měli vždy při ruce, respektive na ruce. Cena je 50,- Kč. Objednávejte na objednávkové listině v obchůdku na stránkách tlapek.

Zde také najdete detailní fotky. Náramky **můžete také zakoupit na koncertech skupiny Clou.**

„Klukům z kapely mockrát děkujeme za přízeň, těšíme se na koncerty a přejeme hodně úspěchů ve správně nastartované hudební kariéře!“

Další informace o Clou najdete na oficiálních stránkách skupiny: www.clouclub.cz

www.baron.cz - Internetový obchod manželů Langerových, podporuje Pomocné tlapky 1 procentem z hodnoty nakoupeného chovatelského zboží.

Najdete tam spoustu zajímavých věcí pro Vaše 4nohé přátele

a pokud nakoupíte pro své miláčky přes banner umístěný na stránkách www.pomocnetlapky.cz, nákupem přispíváte ve výši 10% pomocným tlapkám!

-red-

HÁZEDLO NA TENISÁKY

Miluje váš asistenční pes aporty? Chcete mu je venku dopřát, ale máte problém dohodit tenisák dál než na pár metrů? Řešením může být „házedlo“ na tenisáky. Máme vyzkoušené, že i lidem, kteří normálně moc daleko nedohodí, velice výrazně zvýší vzdálenost, na jakou dokáží míček hodit. Váš aportér to jistě ocení a házedlo si brzy zamiluje. Házedlo seženete u firmy Baron na www.baron.cz v rubrice „hračky/míčky a balónky“ pod názvem „Vrhač tenisáků 64cm+3 tenisáky“ a pod obj. č. 7122.

„Můžete si ho objednat i po internetu. No a pokud při objednávce na stránky firmy Baron půjdete ze stránek Pomocných tlapek (www.pomocnetlapky.cz, odkaz dole na hlavní stránce), 10% z ceny Vašeho nákupu získají Pomocné tlapky pro výcvik dalších asistenčních psů.“

L.Metelka

Nadace PODPORUJÍ Pomocné tlapky

nadace Čez	nadace Pomozte dětem
nadace Eurotel	nadace 700 let města Plzně
nadace Preciosa	nadace divoke husy
nadace charty 77	nadace České spořitelny
nadační fond Českého rozhlasu ze sbírky Světluška	
nadace Dobré dílo sester Sv. Karla Boromejského	

Poděkování pro stálé přispěvatele, kteří zasílají pravidelně každý měsíc na náš účet od 30 - 1000 Kč

Lenka Balcarová, Jaroslava Bartošová, Barbora Bělková, Hana Bouchalová, Hana Brabníková, Martin Bulawa, Olga Burdová, Miloslava Bursíková, Jiří Cmakal, Dagmar Černeková, Olga Dolejšová, Miroslav Dvořák, Jaroslav Dvořák, Martina Ebertová, Romana Fenglová, Radim Flegl, Jaroslav Fric, Frolcová Martina, Taťána Hošková, Hožová Jana, MUDr. Pavel Hranička, David Hrdlička, Ing. Karel Hrudka, Andrea Chámová, Radana Gogová, JUDr. Michaela Jasová, Zuzana Kaslová, Irena Kmínková, Valentina Křížová, Alena Koláčková, Kolowratová Zuzana, Pavlína Krahulová, Mgr. Lenka Kristejnová, Lubomír Kuchařík, Luděk Liška, Jakub Mach, David Majer, Petr Melničuk, Ing. Ladislav Metelka, Lubomír Navrátil, Nemocnice Jihlava - kolektiv, Novotná Ivetta, Martina Pekárková, Radka Pechrová, Pešová Petra MUDr., Jiří Princ, Posad-tech-montage Posád Jiří, Josef Procházka, Jiří Prymus, Zdeněk Reindl, Michaela Remsová, Jaroslava Röschová, Petra Salanská, Radka Samková, Lucie Skotnicová, Součková Jana, Jana Suchá, Tamara Suchá, Yvona Suchá, Michal Svatoň, Miloslava Šimůnková, Jaromír Šille, Miroslav Šenk, Miroslav Špecián, Trčková Blanka, Jaroslav Vocelka, Ivona Vomáčková, ZŠ Červený vrch, L. Wagnerová

Přispěvatelé formou jednorázového příspěvku 50 - 15000,-Kč

Lammelová Alena, Kottíngová Jana, Svatoň Michal, pan Vajnar, Jirásek P., Vašek Otakar, Penišková Věra, ing. Kašpar Jiří, Mgr. Karlová Šárka, Nový Martin, Pumer Robert, Hynarová Jana, Pětivoký Martin, Kolowratová Zuzana, Jelínková Eva Akord, Čermáková Dagmar, Korytár Ján, Hulová Jana, Brožek Vlastislav Ing., Vomáčková Ivana, Hamliš Dalibor Ing., Fibigerová Linda, Uher Martin, Brožová KKCHS, Mičková, Siegllová Eva Ing., Korunovy, Andrzej Mierzwa, Szamková Petra, Yamato Jana, Vítková Jitka, Suchá Helena, Bartík Daniel Mudr., Krutis svatopluk, Česáková Lucie, Bayer Miloš, Chaloupková Alena, Kejkíková Lea Ing., Louženská Světlana

Omlouváme se, jestli Vaše jméno není uvedeno správně, na výpisech z účtu není vždy uvedeno správně, je nám líto, že nevíme kam můžeme poslat poděkování. Pokud máte zájem, zašlete nám kontakt na náš email, nebo sídlo společnosti, rádi Vám zašleme jako poděkování pozvánku na promoci psů či Vánoční přání!

**Komu vděčíme za podporu, za to, že můžeme plnit přání
našich klientů?
Zde jsou ti, kterým patří velké a upřímné
DĚKUJEME!**

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Barentz s.r.o., Pronap, BOS.ORG.s.r.o., Baron, ing. Miroslava Rybová, Ing. Josef Láník, Palestra s.r.o., Alena Hajná, Lovochemie a.s., Petr Štěpánek, Jiří Loskot, Jan Šesták, Jaroslav Pakosta, Pavel Koráb, Kappenberger + Braun, Vladislav Jánský, Euroforge CZ s.r.o., EGAP a.s., Nescar s.r.o., Jiřina Fuková, statutární město Plzeň, Chance a.s., MUDr. Daniel Bartík, Ing. Miroslav Horák, Film servis Karlovy Vary, HSBC Sundry Cred, Magdalena Šarbochová, Caverna Agency a.s., Liběna Hlinková Reindlová, Milan Gerža, pan Kokta, Pavel Schreiber, Global assistance, Urocentrum Praha, Moravia steel, S+W automobily, Severočeské doly a.s., Petr Robětín, Kooperativa pojišťovna a.s, Cifka architekti s.r.o., Feron a.s., Akce Hrákula, Zentiva a.s., Jiří Posád, Plzeňský golf park, Ryko v.o.s., VAS v.o.s., Belstav s.r.o., MUDr. Marie Příbíková, UMO 3 města Plzeň, město Počátky, Denisa Tutrová, Etigraf s.r.o., AON ČR s.r.o., Onestep s.r.o., René Janýrek, Mgr. Milada Škvainová, ZČP a.s., Ing Alena Mostecká, Geneva Consulting Finance s.r.o., Credo Litoměřice VZD, pan Stejskal, Casper Consulting a.s., Ing. Josef Sikyta, OS Dobrý skutek, VLP-Šíp deník, město Černošice, Pavel Hric, Alice Tejkalová Bc., V+K invest s.r.o., MUDr. Jitka Homoláčová, 2ES spol.s.r.o., Marie Čadková, Jiří Mikuláš, Petr Čech, Internal Balance - Citibank a.s. zaměstnan. fond, pan Hergner, David Mráz, InterCora s.r.o., Eva Heidbergová, Lear corp. Czech s.r.o., Škoda Holding a.s., Ing. Evžen Balko, Jaroslava Zemanová, Lenka Fantová, MUDr. Jana Strejčková, Doc.MUDr. Miroslav Hanuš CSc, STEM-Mark

Hmotné dary

Saarloo s.r.o, Happy Dog, Big burger Plzeň, Bohemia sekt Starý Plzenec, Prima pečivo Plzeň, Korunka Rokycany, Tesco Stores Rokycanská Plzeň, NET a.s. Kralovice, Tropico Blansko, Fornety Slaný, restaurace „Český dvůr“ Starý Plzenec, Karel Kořínek - vinař, PORS Plzeň, masna Markvart, pekárna Frídl, květinářství Fišer Plzeň, květinářství Hacaperka Rokycany, Accept s.r.o., David Průcha

**dovolte, abychom Vám všem, sponzorům, dárcům,
předvychovatelům, fandům a dobrovolníkům poděkovali !
Velice si vážíme Vaší pomoci.**

Pomocné tlapky o.p.s.

jsou neziskovou organizací, jejíž činnost je financována pomocí peněžitých, nebo i věcných darů od jednotlivců, firem, společností, nadací, občanských sdružení a částečně formou dotací od státu.

***Abychom mohli pokračovat ve své práci, potřebujeme i
Vaši pomoc!***

***Vaše dary jsou odečitatelné z daní ve smyslu zákona č.
248/95 Sb. o obecně prospěšných společnostech.***

**Příspěvky můžete posílat na účet Pomocných
tlapek o.p.s. číslo: 78-36 11 44 02 87 / 0100**

vedený u Komerční banky , Jiráskova 482/II. Rokycany

**Hledáme: -dobrovolníky pro předvýchovu štěňat
-překladače z anglického do českého
-jazyka**

**Sídlo společnosti: Pomocné tlapky o.p.s.
332 02 Starý Plzenec 1073**

**IČO: 26 32 26 41 DIČ: 140-26 32 26 41
Společnost vedena v OR KS v Plzni odd. O, vl.44**

Na Vaše dotazy rádi odpovíme:

***Paní Hana Pirnerová (žádosti o psa, koordinace
předvýchovy, sponzorování, administrativa)***

Telefon: +420 724 007779

e-mail: pirnerova@volny.cz

Manželé Olga a Jiří Tomášů

(úcvik asistenčních psů, canisterapie)

Telefon: +420 724 795 589

www.pomocnetlapky.cz

***vydaly POMOCNÉ TLAPKY o.p.s., sídlem 332 02 Starý Plzenec 1073. Toto vydání vyšlo
nákladem 500 ks v srpnu 2006. Vychází nepravidelně. Šéfredaktor: Karel Bartáček***

***Autoři textu: Renata Krejčová, Ing. Láďa Metelka, Hana Pirnerová, Michaela Freeman, Karel
Bartáček, Mgr. Jana Štercliová, Alice Mojžíšová, Zdena Fáběrová, Petr Kasal, Málkovi, Alena
Kosmáková, Renata Martišková, Krylovi, Věra Pražáková***

Ilustrace: Pavel Beneš

***příspěvky, náměty zasílejte na bartacek@seznam.cz
registrační číslo MK ČR 15601***